

bütün şiirleri-3

ŞÜKRÜ ERBAŞ

Güneş tanrım. / Yağmur annem. / Toprak ömrüm. / Bir su damlasından sonsuzluk veren hayat... / bir su damlasına kur mezarımı.



3. BASIM

Şiir



YALNIZLIK HECELERİ

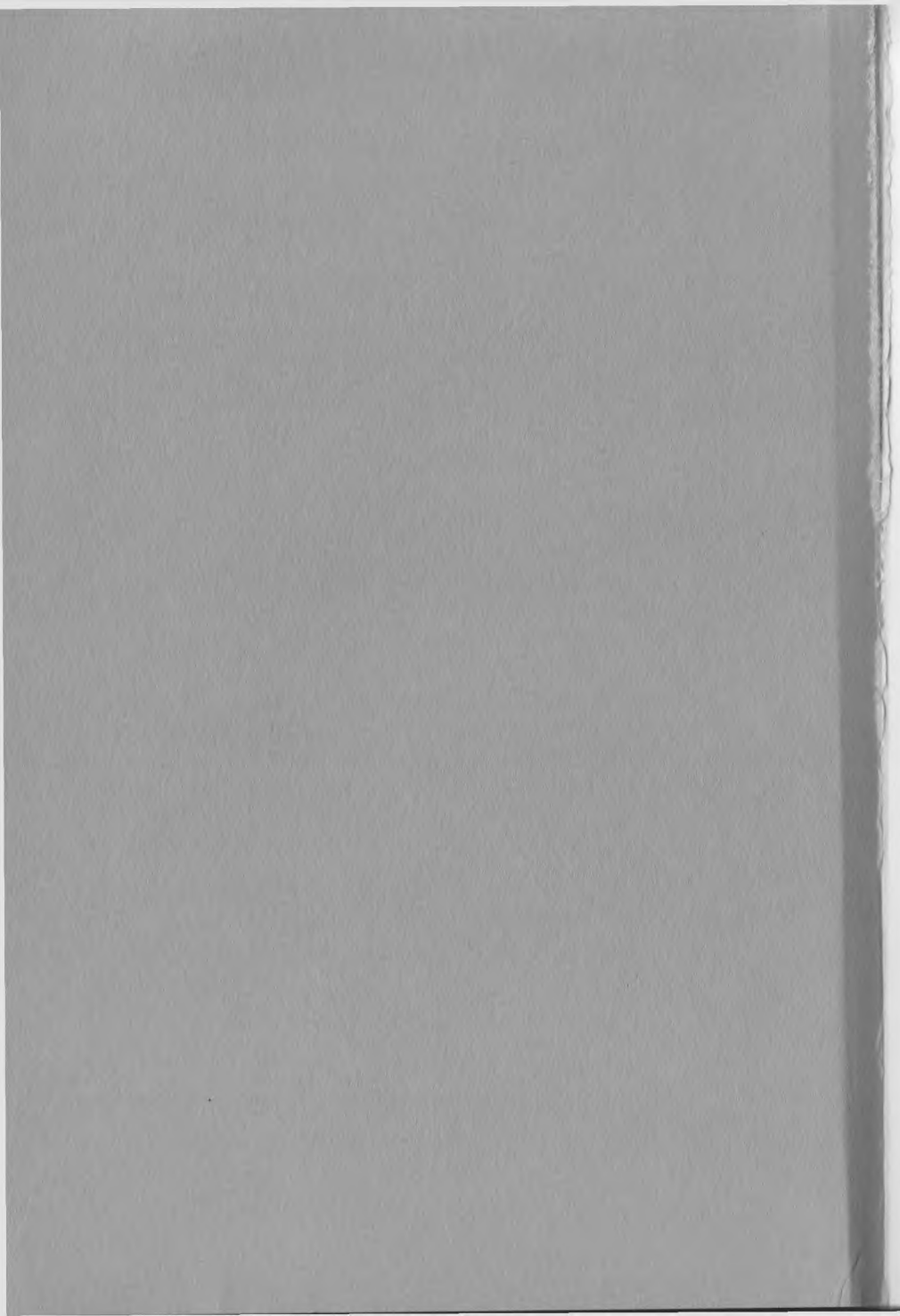
Kök nar ağacının dibine oturdum
Akdenizdi. İkiz güneşti
Ayaklanan bir kadın yüzüydü
Yaramı sever gibi sevdim gelincikleri
Taşlara sesini veriyordu rüzgâr
Eğildim telâşî önünde kertenkelenin
Dağlar mavi bir zamandı
Otlarda soluk alıyordu tanrı
Sevdiğim kadınlardan bir mucize
Bütün acılarımın dışına çıktım
Elinden tuttum çocuk babamın
Annem yeni doğuruyordu beni.
Sildim pişmanlığı payıma düşen hayattan.



ISBN: 978-605-4764-29-7



17 TL



Şükrü Erbaş

1953'te Yozgat'ta doğdu. İlk ve ortaöğrenimini bu kentte yaptı. Gazi Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilgiler Bölümü'nü bitirdi. İlk şiiri *Varlık* dergisinde yayımlandı (1978). 1972 yılında girdiği TMO Genel Müdürlüğü'nden 1998 yılında emekli oldu. Ceyhun Atuf Kansu (1987), Orhon Murat Arıburnu (1996), Ahmed Arif (2002), Homeros Emek (2004), Dil Derneği Ömer Asım Aksoy (2005) ve 17. Altın Portakal (2013) ödülleri sahibi. 1985-1988 yılları arasında *Yarın* dergisinin yazı kurulunda, 1993-1999 yılları arasında Edebiyatçılar Derneği'nin yönetiminde görev yaptı.

Şiir: Kırmızı Kedi Yayınevi'nde üç ciltte toplanan bütün şiirleri: *Küçük Acılar* (1984), *Aykırı Yaşamak* (1985), *Yolculuk* (1986), *Kimliksiz Değişim* (1992), *Bütün Mevsimler Güz* (1994), *Dicle Üstü Ay Bulanık* (1995), *Kül Uzun Sürer* (1996), *Derin Kesik* (1999), *Üç Nokta Beş Harf* (2001), *Yalnızlık Heceleri* (2003), *Gölge Masalı* (2005), *Unutma Defteri* (2007)

Deneme: *İnsanın Acısını İnsan Alır* (1995), *Gülün Sesi Gül Kocar* (1998), *Bir Gün Ölümden Önce* (1999), *Sarkacın Kalbi* (2002), *Çekilme Suları* (2009), (*İnsanın Acısını İnsan Alır*, *Gülün Sesi Gül Kocar*, *Bir Gün Ölümden Önce* adlı kitapları Temmuz 2014'te *İnsanın Acısını İnsan Alır* (Bütün Yazıları-1) ve *Çekilme Suları* (2009), *Sarkacın Kalbi* (2002) adlı kitapları Kasım 2014'te *Çekilme Suları* (Bütün Yazıları-2) adı altında Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından yayımlanmıştır.)

Söyleşi: *Eşik Burcu* (2010)



Kırmızı Kedi Yayınevi: 218

Şiir: 15

Bütün Şiirleri-3

Üç Nokta Beş Harf / Yalnızlık Heceleri / Gölge Masalı / Unutma Defteri

Şükrü Erbaş

© Şükrü Erbaş, 2012

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Kapak Tasarımı: Melis Rozental

Grafik: Yeşim Ercan Aydın

İçteki Çizimler: Semih Poroy

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mayıs 2013

İkinci Basım: Nisan 2014, İstanbul

Üçüncü Basım: Şubat 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-4764-29-7

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat:2

34310 Haramidere / İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com

www.facebook.com / kirmizikedikitap / twitter.com / krmzikedikitap

kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Şükrü Erbaş

BÜTÜN ŞİİRLERİ-3

Üç Nokta Beş Harf / Yalnızlık Heceleri
Gölge Masalı / Unutma Defteri

Şiir

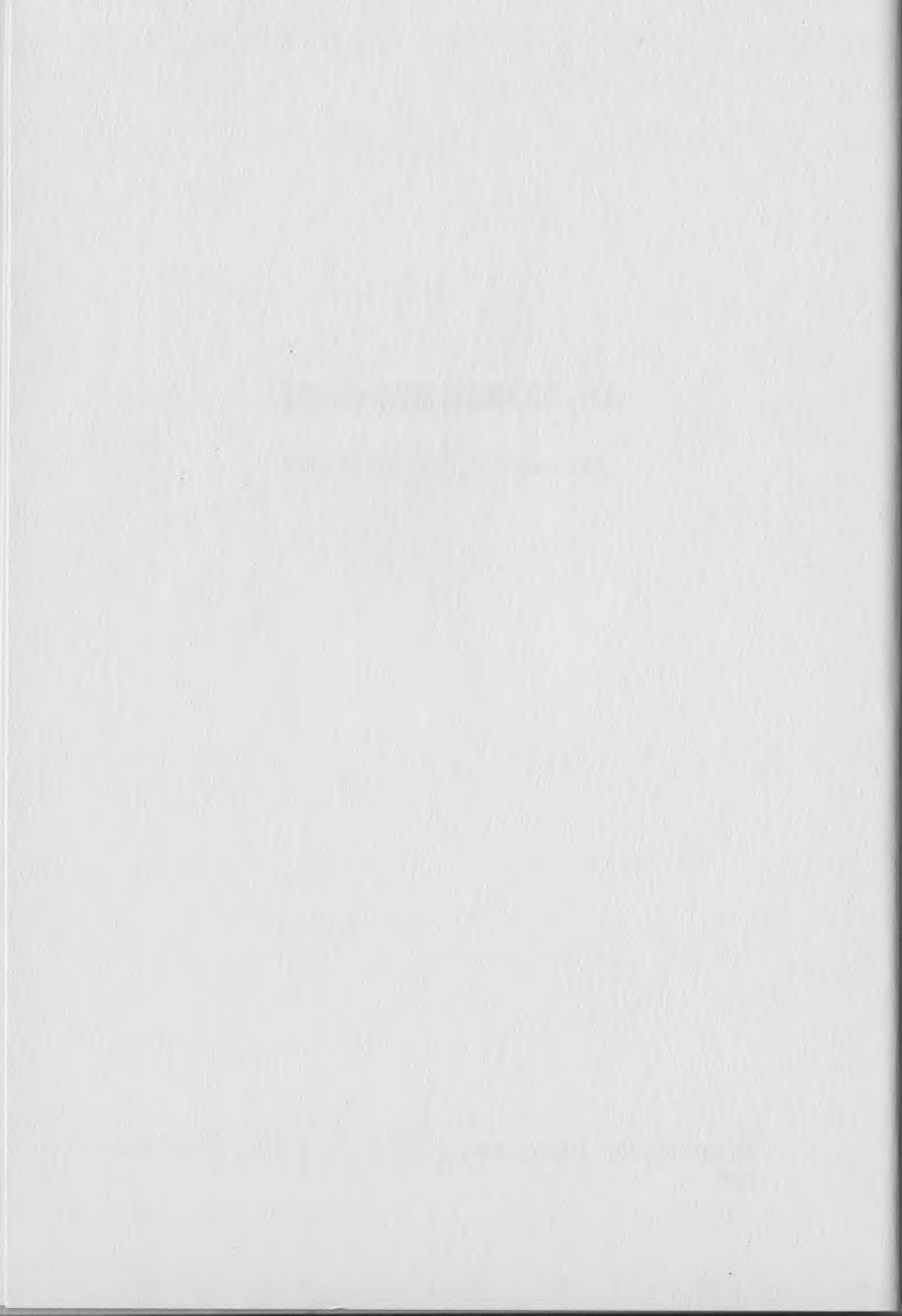




ÜÇ NOKTA BEŞ HARF*

(Ahmed Arif Şiir Ödülü-2002)

* *Üç Nokta Beş Harf*: 1. Basım: 2001, Ümit Yayıncılık; 2. Basım: 2004; 3. Basım: 2008.



*Uslandı zannetme Derviş Kemal'i
Beş nokta üç harfin budalasıdır.*

Uzunköprülü Kemal



SUYUM, UNUM, BUĞDAYIM

Ben bir iyiliğim, diyorum
yitiklik duygusundan doğan.
Çoğalmak istedikçe azalmaktan alırım
güzelliğimi.
Seçilmiş bir yalnızlığın içinden
seslenirim mahcup ve özgür;
sevdiği herkesi bir kedere
dönüştüren kalbimle.
-Karlı bir boşluğa inen gece
çocuk kalır odamın yanında.-
Kalabalığı kanıt gösteririm
kalabalığın kendine:
Hiçbir yakınlık hiçbir hayale
su taşımaz
buğday olmaz
un vermez...

Kendini sevmeni süsleme
diyor, kitaba bakan dostum;
bencil bir acısın sen.
Kimseye sezdirmeden gülümsüyorum
kalbimdeki kalabalığa.
Öyleyse neden odama düşüyor
çekilen her perdenin yalnızlığı.
Ağzının pasını
topuklarından aldığım çocuk...
-Suyum, unum, buğdayım-
Herkesin başkasını konuştuğu
bu aynalar pazarında
seni kimselere
söylemeden öleceğim.

2000

AGIR AKŞAM

Benim ablam
Sular taş kesildi.

Akşam oluyor bir yandan
Bir yandan eşiklerin sabah tomurcuğu.

Kolay buluyor kalbimi
Gülümsediğim herkes.

Ben sizi gösteriyorum
Bir Neşet bozlağına tutunarak.

Camlar çok geçirgen ablam
Perdeleri bilenlere.

Kırıyor kanatlarıyla
Konduğu her dalı hayal kuşlarım.

İki kadından bir gergef
Sitem sitem ölüyorum ömrümü.

Gözyaşının açtığı yoldan
Gelen gitmezmiş giden gelmezmiş.

Çok eski bir çocuk, ablam
Annesini hâlâ şefkat sanıyor.

Yeni yeni anlıyorum susmanın ruhunu
Bunca yüksek ses çok kötü bir elbise.

Biz dört arkadaşız şehrin dışında
Yalnızlığımı kalabalıkla taçlandırın.

Elimizde harflerden tenha tarlalar
Bir yağmur damlasından dünyayı içiyoruz.

Bu ayrılık ablam
Çok ağır bir akşam...

2000

ÜRPERME

Aynalar sessizce beyaz
Kim değiştirebilir bu mezarı...

Binlerce uzağı büyüttü gamzeleri
Hangi suya imrendiysem
Bir cümleydi aktığı yataklar.

Bir insandan kaç ceset çıkar, diyorum
Önüne bakıyor
Gövdesi bir kez ürperen herkes.

Bir sokak kadar gençtim ben de
Seni solmadan önce
Bir komşuluk evim şimdi.

Şiirden umduğum medetin hükmü
Değmedi eyvah
Bir kaş çatışına bile.

Gittim ağaç suladım, uçurtma yaptım
Nasreddin Hoca'dan Karacaoğlan'a
Ölümü engelleyemedim.

Sevdiğim herkesten bir heceydi
Önce sezdim, sonra bildim.

Aynalar--

Yok...

2000

SON KALE

Bir sözü üşüdüğü yerden alırdım
-Kirpikleri bir nefes başkasına değmeyenler-
Kalbimin üstünde tutardım harf harf
-Vakitler vakitler gölgesiz vakitler-
Başka nedir derdim dünyayı giyinmek
-Ey pahalı uğultu, her yerden esen-
Son kale gibi gelirdim sana
-Hayal sularıyla yıkanmış eşikler-
Hükmümü bile bile gelirdim
-Yedi donu da yalnızlıkmiş sözü olanın-
Kalbimin içinde kalırdım öylece
-Ey yakınlıktan kanat alan ayrılık-
Herkesin gittiği yere bakardın sen
-Pazar yerleri. İğdiş evler. Dünyasız huzur.-
Ben seni döner döner üşürdüm...

Yatağını eşyaların altına seren...
Hiçbir sonuca açılmayan
O eşiğim ben hâlâ
Acısı da sevinci de yaşamak olan...

2000

ÜNLEM

Sen gitmedin
Ben azalmadım
Kurtuldum hayalden
Keder olmadı
Herkes kendini
Bir daha sevdi
Heves, pişmanlık
Bıraktı kalbi
Şiir okumadım
Zamanı bildim
Aşk evdi
Güz hep başkalarının
Bahçesine geldi
Kalabalığı sevdim
Yağmur sadece yağdı
Hiçbir kadına bakmadım
Bindiğim her otobüs
Datça'ya gitmedi.

Sen anneni büyüdün
Ütülü yataklarda
Dünya huzuru
Göge heves merdivenlerin
O eşiklerdesin
Sokaklar yoksulu
Kırmızı yok
Hiçbir resminde
Ayrılık uysal odalarda
Can sıkıntısı
Bir kendinden lütufsun
Beni yaratan hayata.

Işıyan kül
Ne kalmışsa geriye
Anılar düşülünce
Söylemek istediğim...

2001

KÖTÜ ÇOCUKLUK İYİ YALNIZLIK

Bir uğultu vaktiydi, ne akşama ne sabaha benzeyen. Zaman değil de etin seğirmesiydi. Usul bir kar bütün yapıları derin gizlere boğmuştu. Yollar yol değil ayrılığın iç çekişiydi. Ay ışığının vurduğu her yaprak, unutulmuş ne varsa odaya dolduruyordu. Pişmanlıkla minnetin harmanıydı her yer. Acılar bile bir kulak çınlamasıydı. Ne kadar uzun, mağrur, buğulu olursa olsun, hiçbir kirpik, rüzgârın camlara çizdiği resimleri silemiyordu. Yarım kalan her şey bir hınçla tamamlıyordu kendini. Bütün seslerin bize ait olduğu bir ruh esrimesiydi yalnızlık. Gidip su birikintilerinde bir çocuğun elinden tutuyordu. Çocuğun kalbi güneş yanığıydı. Bulutlardan oyalar işliyordu toprağa. Bir lambanın fitiliydi kadın, ışığı gölgesinden acı. Çocuğun cebine harfler dolduruyordu. Adam okunaksız bir yazıydı, başkalarının cümlelerinden. Durmadan sigarasıyla konuşuyordu. Kahire radyosundaki hıçkırık, dalsız gecelerde kim bilir adama neler söylüyordu? İlk dersi sessizlik, son dersi susmaktı herkesin. Hiçbir annenin, yanıtını değiştiremediği iflah olmaz sorudur bugün de: “Kızlar neden hep kenara çekilerek yaşar?” Yaprakların, köklerine yağ döktüğü bir zamandı.

O bulantı saatleriydi bir daha, dünyanın herkesi kustuğu. Bütün masallar bütün çocukları bırakmıştı. İçerden işleyen bir soğuktu büyümek. Her dokunuş insanın alınına yeni çizgiler ekliyordu. Senin zülüflerin dokunaklı bir özgürlüktü albümlerde. Başkalarının tarif ettiği bir mutluluktun nice dir. Elleri ve bacakları uzun adamlar arasında, bendim tek alıcısı sözlerimin. Kötü çocukluk iyi bir yalnızlık yetiştirmişti, kendine başkalarından kefenler biçen. Kalbini öne süren son kahraman da gövdesini konuşmaya başlamıştı. Kimsenin bir dalgınlık kadar öyküsü yoktu. Kırk eşiği vardı en büyük yakınlıkların bile. Cebime doldurduğum harflerle gelmiştim ben. Sen o hayaldin, yaz topraklarından engin. Şarkısız zamanlardı. Okunaksız yazımı okunur kılmıştın.

Tuttum insanlara konuştum. Biz ötekinde akan suyuz, dedim; yaşamaksa suyun burgacı. Bir kutup keşfiydi gövdem ve dünya. Bu ölüm düşüncesi, bu haz, bu göklerden derin yaşama tutkusu, senden eserdir. Kaldıysa bir güzelliğim, bu 'aynalar pazarı'nda, gözlerinin değdiği yerlerimdir; sen gidip bir ölüye su versen de dilinle.

Herkes çekildi. Ben başladım. Benim şimdi bütün lambaların pervanesiz ışığı...

2000

AY GÖLÜ

Yaprağa inanırım ben
Yağmurun yağmasına
Bozkırın avucunda
Akan parmak suya
Havaya atılan taşın
Yere düşmesine
Bir köpeğin havlamasına
Yalnızlıktan beter
Gittikçe artan kaygısına
Adres arayan birinin
Işıklı camlarda simsiyah cümle
Alın çizgisine
Ben inanırım
Susan babalara
Annelerin yaşama telaşına
Bir çocuğun beklerken
Terleyen yüreğine
Yolların tükenmez birer
Hasret katarı olduğuna
İnanırım, ölümün bir gün
Bizi de güzelleştireceğine...

Sen bana dokundun
Derin baktın
Dip sularını konuştun
Akşamdı
Yolcuydum
Kapılarımı bir daha
Gördüm
Yorulduğum anlamaktan
Kimseye benzemesen bir gün
Bir ay gölü olsan
Taşın toprağın can bulduğu
Dünya, desem
Şimdi tamam
Kalbinde binlerce karınca
Bir orman sabahlara dek
Konuşsa, konuşsa...

2000

İTİRAZ

Ben gidip hayal kuracağım
Siz oturup gerçeğinizi sevin.

Kesildi sinema afişlerindeki rüzgâr
Meylettığım aşk da evlilik sonunda.

Eriyen karlar gibi gülümseyenim
Gecedен başka ışığı yok anıların.

Her iç çekişte biraz daha çoğalıyorlar
Yalnızlar bir daha bir daha pencerelerde.

İnsan bir mendille gezmeli hayatı
Ne zaman ağlayacağı bilinmez ki.

Yaz tarlam, basma entarım
Yoksul bütün aşklar kâküllerinden sonra.

Bir annenin elini tuttum bugün
İki gözü iki çocuk, devleti susuyordu.

Terli vakit. Boğuk heves. Haksız ömür
Hangi özgürlük doldurur boşluğunu.

Demiştim, mutsuzluğumdan tutunurum dünyaya
Koşup soğuk sulara tuttun ellerini.

Puhu kuşlarının avazından bir yol
Giden mi daha eksik kalan mı?

Kekeme trkm
Çekmeseydin keşke ağzımdan dilini.

Yok başka gzelliğim:
Kalbiyle konuşan insan...

2000

ODALARDA AZICIK

Yalnız nokta çemberde
Döndükçe dar.
Azalarak kendinden
–Nerdesiniz büyüdüğüm sözler–
Daha içerlek her gün.

Korku, küçümseme, eziklik?..
Kolay olsa öyle.
Ağırlığı dönen suyun
Dilden kalbe burgaç burgaç
Her damlası bir uzaklık.
Ben heceyken eşiklerde
–Kalın ses, her yerdesin–
Kırkınıcı cümleliz sizin.
Filiz, nem, yankı
Bir kayada ince, hazin
Kaybolan ayrıntı;
Yorgunluğu yakınlığın...

Sözü bir de böyle– –
Dünyasız gürültü...
Geçerken, belki
Bunalmış kendinizden
Bir odada azıcık*
Dalgınlık kadar beyaz
Duyar mısınız
–Ölü zaman eşyalarda–
Tozlanan sessizliği...

2000

* Turgut Uyar.

AVLU GENİŞLİĞİ

Sizin evleriniz var büyük.
Sıkıntı diye soyunduğunuz, dünya, eşiklerde.
Çocuğunuz odalarda bir gün kapalı kalmadı.
Habersiz girmedi kapınızdan kimse.
Gece, o masal hâlâ, uyumanız için.
Gittiğiniz hiçbir toplantı suç sayılmadı.
Başkası için itiraz etmediniz kimseye.
Üniforma son sözünüz, içinizden giydiğiniziz.
Emekten, yalnız kendinizi anladınız.
Susup kaldığınız olmadı hiç.
Arkanızı döndüğünüz, yoktu.
Bir coğrafya bilgisiydi ülkeniz, sıkıcı mı sıkıcı.
Birinci erdeminiz görmemekse, ikincisi unutmaktı.
Ara sokaklara gitmediniz hiç.
Anneniz ne karakol, ne hapishane bilir.
Bir kadını topuklarından öpmediniz bir kez.
Akşam, kötü bir duygu, çözemediğiniziz.

Kimsenin yalnızlığı düşmedi eşiğinize.
En büyük dil sizin konuştuğunuzdu.
Babanızı bir gün üzmediniz.
Gülmüyordunuz, küçümseme düğün ediyordu.
Turnalar uçmadı sesinizde bir kanat.
Utanan biz olduk uzaklığınızdan.
Bir kara leke halk, her adımda üstünüze sıçrayan.
Gençlik, büyüyen tehlike, siz yaşlandığça.
Sayılar ve sayılardı en büyük okumanız.
Sevinciniz öyle تنها ki üç kişi olamıyor.
Bir namludan içeriye bakmadınız hiç.
Hep bir şenlikte çarşılardan dönüşünüz.
Vurulmuş kimse yok aile fotoğrafınızda.
Biz çöktük ama çıkan sizin sesinizdi.
Ve biz sizden bir avlu genişliği bekledik...

Size kim, neyi, nasıl- -
Aynı dilde mi kederlendik sahi
Aynı yüzyıl mıydı şu yaşadığımız...

2000

AŞK BİLE

Dışarı, dedim, ey küçük harfli hayal
Son hevesini de yitirmeden, dışarı.
Eskidir evlerde söylenen bütün sözler
Hükmü kendisidir odalarda çarpan kalbin
Azalır her gün biraz daha camların ötesi
Eskidir dört mevsim aynı gök altında
Dışarı, dedim, ey sıkıntı, eşyalardan dışarı
Daralır yürüdükçe eşiklerde biten yol
Yağmur eskidir bir avuç bahçelerde
Eprimiş bir zamandır yaz ne yapsak
Toprağa benzer deniz, göreni yeni değilse
Eskidir akşamların kederi
Kirpiklerin nemi, kulak çınlamaları
Rüyalar eskidir aynı uykularda
Çocuklar eski, büyüklerden yapılmış.
Ödemek için ömrüne borcunu
Dışarı, ey başkalarının hayatı
Eskidir aşk bile aynı gövde önünde...

2001

DERS

Bütün sözlerin sahibiydi
Varlığından onur sunarak dünyaya
Her harfi bir mucize
Soluksuz konuşuyordu!

Kalbimi uzaklara tutarak
Usulca kalktım
Ağzım dilim hece külleri
Kediler, garajlar, akşam saatleri
Gidip biraz daha yalnızlık çalıştım...

2001

SERAP'IN SESİNDE NE VAR?

Kirpiklerini yere düşürmemek için bin yıldır hep ötele-
re bakan bir halkın alın çizgileri var. Akşamları kendisi,
sabahları başkası, iki dilli eşikler var Serap'ın sesinde.
Bir gökyüzü var, altındaki acılardan mağrur, bin yıldır
kimsenin bir yere sığdıramadığı. Sesini başka sesler
içinde yeni yeni duymaya başlayan o çekinik kadınla-
rın çocuk sevinçleri var. İki taşın arasında ezilmiş bir
el var Serap'ın sesinde. Bir kuyudan beter adamlar;
Süleyman'ın giderken götürdükleri, götüremedikleri;
güneşin, her yerden daha ağır battığı Hasankeyf; ha-
pishane camlarına çizilen resimler; Dicle var, dolanı do-
lanı varıp Fatma Dikmen'in kalbine akan. Hançeppek'te
bizimle İngilizce konuşmaya çalışan o çocuğun mera-
kı, hevesi, saçlarındaki oyalı toka; bizim o çocuğa olan
bağışlanmaz uzaklığımız var. Celal Güzelses'in Kürtçe
söyleyemediği bütün türküler var Serap'ın sesinde.

Serap'ın sesinde ay ışığı var, bulut var, puhu kuşları var. Ay ışığında iç geçiren bir orman; kimlik gösteren adamlar yirmi dört saat; dağlardan çok yataklara yağın kar... külünden başka yükü olmayan uzun, eğri göçler var Serap'ın sesinde. Babalarından daha güvenli konuşan çocuklar; yoksulluğu hafifleten yaşama inadı; sansürlü sayfaları bir gazetenin; ölüm ilanları var kırmızı, yeşil... Kasaba minibüslerindeki yüzler var, torbalarını koltukların altına saklayan. Serap'ın sesinde yeni cümle kurmaya başlayan bir alfabe var. O sitem var, bize dilimizi gösteren. Sonu hep iyi biten masallar var, içinde bir tek silah olmayan. Tarihin acı yükü; bizim başımızı çevirmemiz; kendini öteki kadar sevme güzelliği; ete kemiğe bürünmüş onur; bize hayalsizliğimizi gösteren haklılık; birbirinde eriyen iki beden; yaşamayı hak etmenin hazzı; Mardin garajında gazoz kapaklarıyla düş kuran o adamın geleceği var Serap'ın sesinde...

Hile yok. Uzaklık yok. Küçümseme yok. Kilit değil kimsenin kapısına. Bir yalnızlık çanı en fazla, herkese ötekini duyuran; bir pıtrak, buğday tarlalarında. Askerden yeni dönmüş çocukların sustukları var Serap'ın sesinde. Vadesiz ölüleri takıp koluna, Pülümür üzerinden Erzincan'a gitmek bir gün, bulutlardan başka gölgesi olmadan. Benim, İstanbul'a her gittiğimde içimden ışıdığım güler yüz var. Kemal'in annesine öğretmeye çalıştığı Türkçe; oğlumun döne döne Dergûş'u* dinlemesi var. Serap'ın sesinde, üç aylık çocuğunu memesiyle boğan annenin saklanmasıdaki dehşet var. Acı değil yine de tanrısı; korku, tapınağı değil. Doğanın uyanması Serap'ın sesi. Yağmurun güneşe gamzeler açması. Sur dibindeki çocukların okula gitmesi var Serap'ın sesinde. Terli terli içilen sular var. Ay ışığının çektiği perdeleri yalnızca seher yelinin açması; bize kendimizi sevmeyi öğretecek o tılsım var, ki elimiz iyilikle değsin başkasına... Anlamaktan ötesi var.

Serap'ın sesinde ateşe tutulmuş barış var.

2000

* Koma Amed'in bir albümü.

CÜMLE

Sessizlikten harfler oydu sana
Sesi bil, beni sus, kendini gör diye

Değil arka bahçelerin, akşam saatlerinin
Gövdenin dilidir olsa olsa görünmek

Hangi hayal mumlarıdır erir göz göz
Kimin yüzüne düşer bir kadının yaşları

Silik ya da selgin her geçişte kalabalıktan
Nedir biraz daha evlerden eksilen

Bizi kim bu kuyunun başına
Kendi çaresizliğimiz değil üstelik

Bütün sevdikleri uzak olan bir adamın
Korkusundan çoktan çıkmıştır ölüm

Seni bir yaza bıraktım dağı denize batmış
Karlar içinden geldi sesin

Gölgesinden giysiler biçtim ömrüme
Duvar diplerinde nokta insanların

Bilmez miyim gönül kendine yükken
Başkalarını sevmenin acısını

Bir bağış gibi yaşardım güzelliğini
Bozkırı bilmeseydim

Sana bir cümle kurdum çocukluktan
Kitaplar dolusu suç buldun bana

Ben, şu geceyi harfleyen
Sen, gündüzü başkalarından okuyan...

2001

SAYGI

Bir hayal yalnızlığında sustum
Bozulmasın diye güzelliği.
Ağzından topuğuna dışarılar pervanesi
Kalbi söze indirdi dünyayı sese
Çok eski bir ayrılıksın, diyemedim...

İki boşlukla dar
Ey aralık kapılar
Bu meydan ortasında
Eşiğinizden bir dilim...

2001

ÜÇ NOKTA

Büyük konuşanlar
Alınlarında eğri olmayanlar
Yalnız yükseği görenler
Herkesin ortasında yürüyenler
Bütün ışıkları yananlar
Sesi menevişsizler
Güzü küçümseyenler
Gözyaşına arkasını dönenler
Kendini mutluluk bilenler
Sessizlikten korkanlar
Yalnız eşyalarına gülümseyenler
Öyküsünde öteki olmayanlar
Kederle kirlenenler
Aynası buğusuzlar
Kışa yolu düşmeyenler
Kalbi ölüm mühürlüler
Penceresi dışa açılmayanlar
Aşktan utananlar
Güzelliği kimsesizler
Dili şiddet olanlar
Gövdesi sözünden önce gelenler
Dünyaya dokunmayanlar
Unutanlar, unutanlar
Ey tek heceli darlık...

O mevsimim ki herkesten yapılmış
Üç noktayla biten bir cümleyim artık...

2000

ÇERÇEVESİZ FOTOĞRAF

Kendine zehir cümlesiyim kalbin
Parmaklar, alın kırışığı, yere düşen yüz

Ben çok gider az gelirim kalabalığa
Korurum yalnızlıkla sözlerimi

Çekiyorum çerçevesiz fotoğrafımı
Ey gizimi mülk edinmek isteyen dünya

Ne payım var ömrünüzde bir şarkıdan fazla
Mezarını ağzında gezdirenler

Şimdi evlerin birinde eşyalar Leyla'sı
Demiştim o çocuğa, adil değil hiçbir yakınlık

Seni kim öğretti bize ey güvenlik duygusu
Herkes gövdesine borçlu ölüyor

Ben giderim denizlere ki bir dar zaman
Ne kadar genişlerse odalar ve asfalt

Binlerce eşik saçımızdan tırnağımıza
Kötü bir geçmiştir hayal diye tutunduğumuz

Geçtim pervasız mevsimini konuşmanın
Unutarak kuruyorum ömrümü

Bu kaçınıcı öğrenişim seni pişmanlık
Herkes nasıl bir seferde biliyor

Narhı yok saygımın
İç sesiyim bu pazar yerinin

Sussam ikrar söylesem kusur
O yanlışım kalbin cümlesine dokunan...

2001

İKİ AĞIZLI BIÇAK

Gülün aklı, gülün kalbi,
gülün rahmi...

Böyle susuyorum seni
Ömür Hanım
Ay Gölü.

Bir kum masalına çevirdi beni
Ağzından esen güneş mevsimi
Taşları ısırın bu gecikme
Yardıma çağırdığım mutsuzluk
Bu yağmurlu İstanbul balkonu
Ardına bakarak yürüyenler...

Bir sebep buluyor söz kendine
Bunalmış, eksik, yanlış.
Ey dünya pervanesi hayal
İki ağızlı bıçakmış
Kirpiğin kirpiğe değmesi...

2001

SUÇ

Size katlanmaktan bir suçum
Bütün ağırlığı darası olanlar
Ödüyorum hayal hayal sığılınızı.

Yalan gövde, aptal ses, şiddetin mihrabı;
İtirazı kalbinde değirmen taşı
O yalnız ihtilalim siz konuştuğca.

Benim bir sardunyadan öğrendiklerim...
Siz güldükçe kekeme toprak ve güneş
Yok mülkünüzden başka zamanınız.

Devletten ve ölümden başka yanıtın var mı
Ey yaşama hakkının hileli zarı
Sorsam Zeynel Bektaş'ın boynundaki mezarı.

Siz geniş odalarda para bilgisi
Birer güneş zengini benim çocuklarım
Su gamzesi, yaprak ummanı, ufuk türküsü.

Ben bir kadını, canımdan süzerek zehrini--
Ne kalmışsa yataklara hırsınızdan
O kadar sevginiz.

Büyüklerin her gün biraz daha öldüğü
Ara sokaklardan bir yalnızlığım ben
Gider gelir büyütürüm sizleri.

Ey ömrümüzden yükselen suç
Bu kadar selgin gezer miydin
Yerimize koysaydık seni.

Durduğu yerde büyüyenler
Unuttuklarımızdan uzayan
Bir yoldan doğdum ben.

Böyle katlandım zamanın acısına...

2001

MÜHÜR

Benim elim, uzak bahçelerde çocukluktan bir ayçiçeği...

Uzanırken kekeme, güven içinde çekilirken. Kirpiklerimin kardeşi. Dokunarak soluk alan kalbim. İlk hecesi, hevesin ve pişmanlığın. Toprakla güneş arasındaki eşim. Sesimin cismi. Dokunduğu her şeyi ayrılığa çeviren siyam. Mahcup, bir işe yaramışsa; sustuğu zaman suçlu. Bereketi güzelliğin. Buğday tarlalarından esen zaman. Beş kapılı kale burcu kötülüğe karşı. Sokaklara taşmış odalarım. Bildiği tek sahiplenme paylaşmak olan safdil. Kimseye acı vermemek için kırk yerinden kırılan inceliğim. Cümlemi tamamlayanım benim. Sustuğum yerde sözü ağızımdan alan bilgem. Alın kırışığının sadık köpeği.

Benim elim, yoksul evlerin yaşama sevinci.

Kadın göğsü ile yağmur damlasını ayıramayan acemi. Aşık benden önce, benden ağır gücenik. Çocuk, dağ suları kadar. Unutkanım. Hayat çizgisinden hep başkaları geçen dünya sevgisi. Taşı bile yumuşak kılan öfke, kalabalık karşısında. Ezildikçe şirasını veren üzümüm. Meraklı, bütün hayvanlardan. Babasız çatıların hamiyetli kırlangıcı. Akşam avluları kadar mahzun; kalabalık, çarşılardan. Kapalı yerler huzursuzu. Babasından ilk korkan, babasına ilk özenen masumluk. İnsan sıcağından başka sermayesi olmayanım. Kaç bin soğuk, kaç bin hançer, kaç bin hoyratlık... Yine de hep dışarıya açık kapım. İki küpeçiçeği, güneş görmeyen camlarda. Benim elim, ömrümün mühürü.

Ak kağıda harf harf düşen kahverengi zaman.

Ölüm hazırlığı, yakın bahçelerde.

Benim elim, kendini var eden bir küçücük emek...

2000

BAHÇE VE KAKNUS

Bahçem
Kapan
Dünyan tamam.
Annen leke leke
Ölüm daveti
Baban çoktan mezar.
Sarı bile değil
Yapraklarının şarkısı
Uzak çocukların.
Güneş gam
Su toz
Gönül indirmiyor
Hiçbir rüzgâr
Toprağına.
Kaç çocuk doğdu
Kaç kız hayal eskisi
Yok
Zamanı tazeleyen
Göçmen kuşların...

Bahçem
Anılarını koru
Örnek ol kendine
Bitir mevsimlerin
Haksız oyununu
Kapan şu muhteşem
Külün üstüne
Yeniden yaz
Kaknus kuşunun
Büyük doğumunu...

2001

NOKTA

Büyük hâkim
Senmişsin her sözüm
Öğrendim sonunda.
Aşk, toprak
Su, hasret
Yaşadım izninle.
Bir tek sen
Acı değilsin bana
Tamamla artık
Kusurlu cümlemi
Başka sözü
Olanlar var.
Canım evin
Hoş geldin
Sevgilim ölüm...

2001

YENİ İNSANIN ESKİ HALLERİ

Biz, kendi üstüne kapanarak yaşayanlar. Gerçek kalesi biziz alçaklığın. Bizim gözümüzün içine söylenir yalan, aklımızın ortasına. Biz inanırız. Biz susarız. Yetmez, alkışlarız. En cesurumuz en çaresizimizdir. Kendimize alçaklıktan bir vicdan edinir, bakın deriz, biz ne kadar iyiyiz. Kötülüğün ömrümüze uyguladığı şiddetten bir masumluk yaratır, sığınırız. Çocuklarımızın geleceğini satarak koruruz aptal gövdelerimizi. Utanmak, başkalarına benzemiyoruz diye yaşadığımız bir duygudur yalnızca. Hayallerimizi bize lütfederler. Önümüz ilikli gezmekten bir erdemimiz vardır. Bin yıllık bir uğultudur dilimiz, pazar yeri seslerinden. Onlar yapar, biz konuşuruz. Onlar konuşur, biz söyleniriz. Bakar, bakarız... seyrettiğimiz alçaklığın can alıcı birer öznesi olana kadar. Odalar bile geniş gelen bir çekilme içinde, mağrur yaşarız. Ancak susturmak için ihtiyaç duyarız bir insana. Bir sınırsız daralmadır ki bu, acı duyma yetimizden kurtarmıştır bizi! Bizden olan kimsenin kederi düşmez kalbimize. Katillerini kutsayan birer küçük tanrıyızdır artık. İtirazımız en fazla bir özür cümlesidir! Başkalarını düşünme tehlikesinden, yine başkaları kurtarmıştır bizi. Yanlış yapma korkusu olarak bakar dururuz büyüklerimizin doğrularına.

Biz, dünyanın üstüne kapanarak yaşayanlar. Otların, böceklerin, yağmurların yüz karasıyızdır. Duygumuz dışındadır bulutlar, göçmen kuşlar, rüzgârın hayal yolları... Hayvanlardan tiksinersek insan oluruz! Aynalardan başka seyrangâhımız yoktur. Karşılıksız sunulan her şeyi aşağılarız. Hayranlık biricik tatminidir ruhumuzun. En fazla öfke uyandırır, başkalarının acıları. Küçümsemekten bir ihanetiz kendimize. Akşam, düşündürmez bizi. Uykularımızın yalnızlığı üşütmez. Ne kadar susarsak o kadar güçlüyüzdür. Hiçbir ayrılık boşluk yaratmaz bizde. Masalina bile katlanamayız sevmenin. Tek yaratıcı gücümüz hasettir. Büyük bir gururla taşırız duvarlarımızın tuğlalarını. Yüksek seslen bir pervaneyizdir, düşmanını dönüp duran. Bilmemek rahatlatır bizi. Yetinmek, alçaklığımızın en soylu dayanağıdır, bizi karşı koyma tehlikesinden kurtaran. Tapındığımızdan başka övüncümüz yoktur. Saygıyla kulluk arasında biricik beşiğimizdir yalan. Evlerimizi geçemez hayallerimiz. Aynı şarkıyı aylarca söyleyecek kadar yoksuldur aşkımız. Mihrabı çarşılardır güzelliğimizin. Var olmak için sokakları doldururuz. Ölüm bir uzak söylentidir, anlamadığımız. Unutmaktır en büyük onurumuz.

Bizler, kötülüğün küçük tanrıları... Kendi ölüsüne secde edenler... Yaşarız bizim diye, başkalarının biçtiği bir hayatı...

2001



SARKACIN KALBI'nden*

* *Sarkacın Kalbi'nden*: 1. Basım: 2002, Ümit Yayıncılık; 2. Basım: 2008.



KENDİNE KONUŞMAK

İnsan zamanın mı içinden geçer
Kendi suretinin mi?
Salkımsöğütler, söyleyiniz...

*

Ey uzaklığı bulanık kadınların
Olsa olsa sizden yapılmıştır ayrılık...

*

Sebil kalp... Sessizlik bir daha arkadaşın.

*

Dönüp dönüp ardına bakanlar
Yol mu, ev mi?
İkisi de değil cahil bilgi, ikisi de değil...

*

Ben çekildikçe
Haklılığın ordusuyla geldin
İki ceset üzerinden konuşuyor şimdi aşk.

*

Törenden dönüyor çatısız evler.
Bütün bayrakları gömün toprağa...

*

Yedi gün yalnızlığını anlattı.
Sekizinci gün ben de gittim.

*

Herkese yetecek cümleleri vardı.
Sonra hayat--
Kendine konuşmayı deniyor şimdi.

*

Yıllar gözlerinden hiçbir şeyi eksiltmedi
Ben biraz daha yenildim.

*

Uykular da iyilik vermiyorsa
Vah o gündüzlerin haline
Vah sizi kabul edecek mezara...

*

Can tüter bacasından soğuk evlerin
Sesiniz ardınıza düşerse bir gün
Dönüp bir bakın.

*

Kalbin tahammülü yok şirke
Sitem sahipleri
'Yalnız aşkı vardır aşkı olanın...'

*

Sizden uzak, yenilmenin duygusu
Her şeyi bilenler
Gövde çeker susmanın yükünü en çok...

*

Bir mağarayı beyaza boyayın durun
Önüme baktıkça söylemek istediğim.

*

Sizden hiç eksilmedim oteller
Bende konaklar bütün konuklarınız...

*

O siyah şarkılar külün dermanı.
Aşk artırmaz ölüm eksiltmez sizi
Işıқта yaşayanlar.

*

Benim sözlerim
Dünyadan eksiklerim...

2001

CAM İLE TAŞ

Gözlerinle dilin arasına gerili uçurumu seviyorum.

Kekeme özgürlüğünü seviyorum.

Susuşundaki hıncı seviyorum.

Kalbinde ürperen kışı seviyorum.

Ellerindeki bilge zamanı
denizi yağmurdan korumaya çalışan
çocukluğunu seviyorum.

Alnın masamızda dört mevsime ufuk
dudaklarında titreyen zamanı seviyorum.

Yürüyorsun ya kalabalık
dönüp bir daha bakıyor kendine
boyunda çiçeklenen yedi rengi seviyorum.

Her damlası ayrı bir hayat, ne bilsin yüzüne düşmeyen
gözlerindeki yaşı seviyorum.

Beni uzaklaştırmaya çalışırken aklından geçenleri seviyorum.

Kalbiden gövdene yürüyen utangaç karıncayı seviyorum.

Ses nasıl menevişleniyor susunca ağzında
ağzından gelecek her sevinci, her azabı seviyorum.

Gece ışıklarından topladığın o evler esrarını seviyorum.

Susmanın da bir dili var elbet
teri yastığına sızan rüyanı seviyorum.

Uyandığın sabahlardan başka bağım yok dünyayla
odalara ömür veren gövdeni seviyorum.

Yürümediğin sokaklar nasıl da göz göz
bekleyişteki o mucizeyi seviyorum.

Serçe parmağındaki lekedir yerim, kalabalığın uyumuna inat
hayalin gerçeğe değdiği yeri seviyorum.

Ölümdür en büyük zaman, bilmez takvim gezenler
bir iç çekişte yanan hayatı seviyorum.

Bizden büyük tanrısı yok yalnızlığın
getirdiğin hevesi, götürdüğün imkânı seviyorum.

Evlerdesin, dışarılar hüzün, eşyalar ayakta
senden ayrılanı seviyorum, sana kavuşanı seviyorum.

Uzun cümlelerle konuşuyor kalabalık
bir sözcüğe sığdırdığın dünyayı seviyorum.

O gölgeyim taş dibinde, bir çürüme bilinci
hükümüm yok bahçende diyorum
üstüme elediğin şefkati seviyorum.

Dişlerimin arasında bir ishak kuşu
eğiyorum ya başımı
çaresizliğime tuttuğun aynayı seviyorum.

Bir gün bir kötü haber birimizden
kalanın diline gelecek ilk sözü, arayacağı ilk insanı
ilk gece yapacağı her şeyi seviyorum.

2001

A. Hicri İzgören'e

ONUR BAĞI

Birimizin kalbi ötekinde acı
Şu farkla yaşıyoruz aynı kaderi:
Sen, yaralarını gösteriyorsun
Kimliğini sorduklarında;
Ben, kimliğimi gösteriyorum
Utancım sorulduğunda...

2002

KUM İLE SU

Ben, duvar diplerini giyineceğim
Kimseye kapısından yakın olmayacağım
Ağzımı kuyulara vereceğim
Beni kim beklemiyorsa ona gideceğim
Otların ıssız mevsimini seveceğim
Bir yağmur hükmü olacağım
Mutluluğu pişmanlığı bir bileceğim
Sitemlerinizden eksileceğim
Kum sahiplerine suları göstereceğim
Kimin uzağı varsa kalbi var diyeceğim
Kırpilerin sevgisini soracağım size
Kılavuzum yalnızlık olacak
Ömrümü hiçbir yakınlıkla örtmeyeceğim
Babamı bende yaşatmayacağım
Güven duygunuzdan tiksineceğim
Çocuklarımdan çekileceğim

Hayalden başka gerçeğim olmayacak
Sevginizle yatışmayacağım
Bir tek alın çizgisine eğileceğim
Zaman hep sizi çoğaltacak
Bir harf bile etmeyecek kalbimden geçenler
Beni sevmeyeceksiniz, bileceğim
Işıkları tarif edeceksiniz durmadan
Düzgün cümlelerinize yenileceğim
Ölüme bırakmayacağım bilmeyi
Sevincin yoksulluğunu göstereceğim size
Ayrılığın özgürlüğünü öğreteceğim
Aralık kapılarda fotoğrafınızı alacağım...

Kirpiklerimden çırpıp kalabalığın zamanını
Ey buğusuz taşlar
Size geleceğim...

2001

SİLGİ

Kâkül meseli...
Bu da bir aşk hükmüdür
Büyür güzellik
İki kirpik arası
Sustukça
 kalp
 acı
Sitem mürekkebiyle
Hayıf defterine
Yazar kendini
Ayrılık
Biz onun
Acemi bahanesi...

Bir silgi
Ey eski zaman aktarları...

2002

KUYU İPİ

Geldim

Yağmurdu

Ayrılık pervanesiydim

Acı zamandı

Gözyaşından kalandım

Her yer yalnızlığı

Taşlar merhametiydi

Evlerin gizli kalbiydim

Mağrur bir kalabalığı

Kirpiklerim ağzımda

Kuyu ipi

Yol diliydim

Yanlışım doğruya eş

Söyledim durdum:

Uzak güzeldi...

Geldim

Kapalı iklimdim

Herkes kusursuzdu

Hareli bir bıçak

Bir kadında

Döndükçe soğuk

Yaraydım

Gittim

İmkândan özgür

Bir yetinmezlik ruhu

Zaman paniği bedende

Arı balda boğulmasını

Geldiğim...

Hayal soğudu...

2001



*"Ne olacak senin halin/ Martı Kuşu/ Ben denizi satın aldım/
Arpa ekip darı biçeceğim/ Maviden yeşile geçeceğim." (...)*
Abbas Sayar

Mehmet Özer'in Martı'sına Küçük Harfler

SU BAHÇIVANI

Köpük ve bulut terzisi...

Denizi göğe teyelleyip duran Sisyphos.

Ait olmanın mı, ait olmaktan kurtulmanın mı çırpınışı?

Dili kanatları olan özgürlük öğretmeni.

Kısılmış kalp fotoğrafı.

Boşluğun anlamı; eşiği; yücelişi...

Acı tarifi aşkın: Sıyırıp geçen tutku.

Toprak bilmeyen gezgin. Deniz turnası.

Kıyıdaakilere başını kaldırmayı öğreten gündüz düşçüsü.

Su bahçıvanı.

Tutsaklığımızı uçan güzellik.

Sonsuzluk lekesi.

Mavi ses. Baş dönmesi. Rıhtım çocuğu.

Yirmi dört saati İstanbul'un.

Haylaz vefa duygusu.

Gagası pınar lülesi 'deniz gurbetçisi...'

Mehmet'in gözündeki kalbimiz...

2002

DENKLEM

Ne bir hayal hecesi
Ne bir harf anılardan
Bitti, kalbin zamanı...

Ey kayıtsız vakitler
Bir gövde de benden
Boşluğun denklemine...

2001



YALNIZLIK HECELERİ*

* *Yalnızlık Heceleri*: 1. Basım: 2003, Ümit Yayıncılık; 2. Basım: 2004, 3. Basım: 2008.



*Yalnız olan, gerçekte yalnız değildir,
saldırıya uğramış bir insandır.*

Melih Cevdet Anday



YALNIZLIK HECELERİ

1.

Taşların sesini
Duydum konuştum
Duydum sustum.

2.

Gitsem
Kaderini duyursa bana
Bilmediğim yerler
Sevinsem, üzülsem
Kalbim sonsuzlukla eksik
Büyüsem, büyüsem...

3.

Yemyeşil bir yalnızlığı
İçim dışım uzaklık
Kimseye anı olmadan geçtim.
Taşı bile severdim
Birisi tüy kadar dokunsaydı bana.

4.

Kalp soğuk
Anılar ağır.
Köpekler kemiklerini çıkarıyor
Gömdükleri yerlerden.

5.

Trenler bitti
Kanatsız sular
Yağmurla iki kez uzak evler
Anısız sokakların akşamı bitti
Ayrılık başlıyor...
Çift oluklu bir hançer
Sevdiğim herkesten
Gidiyorum
Geldiğim dip yalnızlığı...

6.

Kitaplar kitaplar kitaplar içinden
Üstüne kilitleyerek hayatı
Kapanmasını kapılar pencerelerle bileyerek
Her kirpiği bir hayal cesedi
Uzak uzak sustu gürültümüze...

Yaşamanın büyüklüğünü konuşuyorduk hepimiz!

7.

Serçelerin sabah avluları
Size kursunlar mezarımı.

8.

Uzun sakalları kanallara gömülü
Üç sonsuz gece
Geçmişini bir ayın gibi soludu.
Şehrin bütün ışıkları
Gözlerinden yaş yaş dökülüyordu.

9.

Sararmış deniz. Kirpik uğultusu. Eşikte bir harf. Odalarda göllenen yol. Geceler bilgisi. Acı ten. Ayaklanmış yalnızlık. Susmanın halleri. Sonrasız aşk. Ayrılık bilgisi. Issız ayna. Mutsuz çocuklar sabahı. Işık hecesi. Uzaktan geçen zaman...

Bana dokunsaydın, dedi, bunları başka söyledin...

10.

Gelir akşamın kalbe indiği zamanlar
Ey gövdesini dönen kalabalık
Yalnızlık sizin de sadık köpeğiniz...

11.

Önce gözleri vardı yedi kat ela
 Sonra yalnızlık
Elleri gözlerinden önceydi ve uzun
 Sonra yalnızlık
İki beyaz ırmak akar hâlâ gövdemde
 Sonra yalnızlık
Sözüm ağzından alırdı kanadını
 Sonra yalnızlık
Dört yıldır canımdan uzuyor saçları
 Sonra yalnızlık
Bitti güzelliği kalabalığın
 Yalnızlık bir daha...

12.

*Tayga'da insan izine rastlayamazsın;
varsa da sana aittir.*

Harald Braem / Şaman

Orada, otların arasında
Güneşten başka ses yok
İnsanın yaşı kadar büyük
Dünyanın ilk günü kadar yeni
Zamanı gösteriyor bize...

13.

Cezanın kapıları. Korkudan büyük duvarlar. Aşağı-
layan şüphe. Üniforma sarmalı. Şiddetin izin verdiği
sevinçler. Küçük düşürülmüş gökyüzü. Sesin kıvrımla-
rında taşınan dışarılar. Acılaşmış onur. Kalbin yücelişi.
Anlamı değişen dokunma.

Özgürlükle donatıyor duvarları hasret... Oğlum –di-
yor– seni uçuyor bütün kuşlar...

14.

İki kez siyahtır şimdi evlerde gece
Dıranas'ta ağaçlar bu saatlerde
Bütün yolcularını uğurlamıştır.

15.

Göge vardı
Odaların boşluğu
Eşyalar bitti
Zaman beyaz
Kadınlar acı
Yapraklı bıçak
Rüzgâr bedende
Hareli sular
Parmaklarda donmuş
Yollar ceza
Yere bakıyor ağaçlar
Işıklar gölgeler
Seslerin hükmü
Akşamlar bile beyaz
Yaşı çoktan
Çocukların yaşı
Bir tek geçmişin rengi var...

16.

Her gün gelir böyle
Otobüslerin önünde durur uzun uzun
Bir yolculuk ayinidir yalnızlıktan yapılmış
Giden herkesle her yere gider.
Sonra bir sarsak zaman bekleme salonlarında
Büfeleri seyreder karıncalaşmış gözlerle
Simit alır, gazetelere bakar, saati sorar
Gelen yolcu peronuna iner akşamüzeri
Biraz yorgun, gülümser, çoğalmış
Bütün yolcuları alıp evine döner...

17.

Otlar kadar olaydım
Işık, ses, böcek
Sarı zaman, muratsız kar, ölüm
Bütün mevsimleri seveydim.

18.

Gittim sesler topladım geldim
Parmak uçlarının rüzgârı da geldi.

Alın kırışıklarına sürdürdüm yalnızlığımı
Kalbin sığınmaya yağan ilk karı da geldi.

Herkesin yürüyüşünde sakladığı evlerdim
Tutkunun siyah açan geçkin baharı da geldi.

Bir yabancı gözleri çan bilmediği dillerde
Bildik hayatların uzun intiharı da geldi.

Kırmızı yaşlar idim bir çocuğun yatağında
Gecenin hayal hayal intizarı da geldi

Gittim bir medet harflerden gamzelere
Ahlâkın yaşla çiftleştiği yaşama mezarı da geldi.

Bir zamandım, erken, uzak geleceklerden
Güzelliğin lâl odalarda beden چراغı da geldi.

19.

Pınar, tozlu yol, bitkin ağaçlar
Can sıkıntısından ağır bir güneş
Zaman dışı kuşlar telgraf tellerinde
Kadın değil de bir top bez hayalsizlikten
Köy uzak değil bir bıkkınlık sadece
Bu aklın dışında bir tek çocuk var
Bütün uzakları toplamış içine arkasına bakıyor.

20.

Kaç gökyüzü çizdi ağzın
Hangi mağaralara...

21.

Kendini seven insanların güzelliği ile konuşacağız. Kimsenin sevgisi kimseye bağış olmayacak. Dünyanın bütün dillerinden şarkılar okuyacağız. Bütün dillerin acısını, sevincini canımızda duyacağız. Şarkılarımıza toprak katılacak; taşlar dinginliğini verecek sesimize; gökyüzünü binlerce kanatla donatacak gözlerimiz. İrmaklar yalnız dışımızdan akmayacak. Doğadaki her varlık kendi mucizesine katacak bizi. Akşamlar ikinci güneş olacak sokaklarımıza. Ellerimiz kimseyi yalnız bırakmayacak. Çocuklarımız bir daha doğuracak bizi. Tek yalnızlığımız aşk olacak. Erkeklerimiz sabahlardan dingin; çaresizlik kadınlarımızı terk edecek. Bütün bir ülke özür dilemeyi öğreneceğiz. Lunapark palyaçolarından başka üniforma kalmayacak dünyada. Güzel anılar kadar güzel olacak ölüm...

'Arabasını yıldıza bağlamış' birisinin yalnızlıkları mı bunlar? İyimserlik mi? Bir kabalık reddiyesi? Uyum-suzluk kışkırtıcılığı? Bir devrim taslağı belki; bir eşitlik tasarımı. Bir hayal denemesi, güven duygusu için. Kolay ve küçük şeylerin rahatsızlığı. Bencilliği utanca çevirme girişimi. Gelecek zamanlar kalbinin acemi fotoğrafı. Başkalarına paylaştırılmış yüzlerce 'ben' sevinci. Bir ironi, gücün boyalı şiddetine. Sınırları küçümseme zenginliği. Ait olma duygusu ile aykırılığın birbirini sevmesi. Büyüklenmenin küçük düştüğü bir genişlik. Barışın hasat şenliği..

Yalnızlık... Seni bir gün biz seçeceğiz. O zaman güzel olacaksın.

22.

Senden ısrır ayrılık
Gözlerim yol tenhası
Kirpikler dili oldum
Ağzım ölü zamanlar.

Benden vakitli taşlar
Gövdeni solumaya
O mumdan eşiklerim
Sokakları titreyen.

Bitti sandım gidene
Gövdemi susturarak
Eyvah ki dünya imiş
Mezar benim nem olur.

23.

okşan'a

Bacakları uzun kalın
Karanlıkta özgür
Sakallı bir sesi var
Utandığında değil
Işıқта yaşamak zor
Gizli eğilimi hepimizin
Başımızda merakın
Kurşun askerleri
Kalbimiz saygı yalnızı
Uzun uzun konuştuk
Kendimizi birazcık sevdik.

24.

Ben gittim susmaya
Üç boğuk zamanla
Toprak, beton ve camdım
Su büyük, dedim
Alır düşünmeyi
Kandım oturdum.

25.

Adam denize bakıyor. Sis. Deniz değil. Kendine maviyi mi anlatıyor, suya toprağı mı? Sır değil. Gövdesi katı; babasından tek miras. Hayatı dar. Baktığı yerler değil. Usanmıyor. Gemileri sayıyor. Ne yolcu, ne fener. Yıldız falcısı belki. Tutsaklıktan. Rüzgârı ölçüyor. Kıyıları sevmiyor. Sığınmak ölüm; nereden duymuşsa. Suların raylarında bir kadın, kırk bir yıldır... Susmasına denizi ekledi. Mavi değil yine de evi. Biraz daha kuyu. Yalnızlık hariç, her şeye yeniliyor. Boyu ıssız, gecikmiş. Bin ayrılık parmaklarının boğumu. Bir leke gibi geçiyor ışıklardan. Günün her saati akşam. Eşikler, o hep— Çocuklarına susuyor. Karısı gittikçe az. Deniz çekiliyor, çekiliyor...

Ah kutsal ana rahmi... İnsan nereye gidebilir ki...

26.

Sırlarınız olsaydım
Daha mutsuz olmazdım.
Sizden fazla bildiğim
En iyi yalnızlık ölüm...

27.

Bir yarım söze
Geçerken söylenmiş
Dünyayı doldururuz.
Sonra o taş yataklar
Soyunuruz
Aynamız siyah
Gövdemiz yanlış dua
Bir merhamet
Gecenin kalbinden
Puhu kuşları dahil
Bütün şarkıları bitiririz...

Sabah o eksik ışıktır
Narcissus sevmez
Biliriz
İnanırız!..

28.

levent kanat'a

Sonra onlar bir gün gelip
Diliniz bu, dediler.
Göz yaşlarımız bozuldu.
Ağaçlarımız sularımız kuşlarımız
Bir günde geçmişinden oldu.
Günün haritasını yitirdik
Gece yorgunluğumuz değil
Yüksek sesle geldiler hep
Yataklarımızda bilmediğimiz acılar
Şarkılarımızı küçük düşürdüler
Bir boğuk zaman camlarımızda
Çocuklarımız evler yabancısı
Onurumuzdan bir yalnızlık yaratıp
Kalbiniz artık bu, dediler...

29.

Keşke benim uzağım olsaydın...

30.
Ayrılık ne
Unutmak kimin haddi...
Şımarık kalabalık
Kanı çekilen gece
Dinle memelerini
Ağzımı duyacaksın.
Sonra bir ayna ser
Ayaklarının altına
Kalçalarınla hohla adımı
İçindeki zamanım.
Hiçbir şey bitmez insanda
Acı güzellik hiç
Kaç eski sevişme
Benim de bedenim.

31.

Ağaçlar, önce ve sonra
İki varoluşun.

Kapı önlerinde kadınlar
Bir zamanlar onlar da.

Bütün fotoğrafların gizlediğisin
Mutlu ya da mutsuz.

Unutmak büyük dili zamanın
Hatırayla lekeli.

Bir hayal cinneti akıl
Sen sustukça.

Yaşlılar, çocuklar
Sonsuz ezberi yüzünün.

O zülûf harekâtısın, çaresiz
Aşka ve ölüme.

Mezarlık çiçekleri
Geçtiğın her yer...

32.

Sessizlik çanı köyler gittim göğün ağzında
Karın temize çektiği ölüm harcı yalnızlıklar.
Kalabalıktım bir zaman zonklayan şehirlerde
Suların avucunda kimi gün bir sevinç damlası.
Bir sürgün ayrılıklarıyla büyüttü kalbimi
Eşyalarından küçük adamları da bildim.
Hâlâ bilmem, gücü mü insanın, yenilgisi mi
Bir kar istasyonunda ağabeyini susan Fiyodor
Döndüm her seferinde bir dua acısıyla
'Hayat her yeredir' sözünün çırpınan gerçeğini...

33.

Ve döndüğümüz gittiğimiz değildir.

34.

Sözler kalbinde vazgeçiş
Bedeni göz göz unutulmuş mührü
Yok yalnızlığından başka gücü
Bir kirpik hecesiyle
Küçük düşürüp yakınlığımızı
Ceza gibi geçiyor içimizden.

35.

Bütün ayrılıklarımı alır gelirim. Ev bir تنها söz. Eşyalar ılık çalar. Bir genişlik umarım. Hayalsiz olmuyor. Zaman büyük siyacı. Hatıralar bile hayal. Ağaçların ışıklarını toplayıp çekilir güneş. Ölüm değil müşkül, zaman acısı. Yaşamamam nereden bilecektim. İnsanlardan üzgün düşmenin uzağıyla bakarım. Henüz mağrurdur yalnızlık. Yüksek seslidir. Kalabalığa inanır. Gölgelelerini okurum. Herkes aynasını ters yüz edip çıkmıştır. Oysa orada birikecektir yaşama tutkusunu. Öğrenmek çoğa varır. Bir gamze göllenir, göllenir. İçinde topuklar döner, saçlar titrer, sesler köpürür. Ayaklanmış kuyudur ağızlar. Gövde, dünya kesilmiştir. Kimseler görmeden toplarım cesedimi. Bir merhamet duygusuyla iner akşam. Bütün incittiklerim kalbimdedir. Uzak yoktur. Ölüm de bir zamandır. Dönerim...

36.

Kökner ağacının dibine oturdum
Akdeniz'di. İkiz güneşti
Ayaklanan bir kadın yüzüydü
Yaramı sever gibi sevdim gelincikleri
Taşlara sesini veriyordu rüzgâr
Eğildim telâşî önünde kertenkelenin
Dağlar mavi bir zamandı
Otlarda soluk alıyordu tanrı
Sevdiğim kadınlardan bir mucize
Bütün acılarımın dışına çıktım
Elinden tuttum çocuk babamın
Annem yeni doğuruyordu beni.

Sildim pişmanlığı payıma düşen hayattan.

37.

Eşyaların kayıtsızlığı
Götürdü beni yaşamaya:

Zaman insanmış...

Kan pıhtısı odalar
Sizden iyi kim bilir
Sesin çiçek açmasını.

38.

Annem kadınlar mezarı
Uzun bir erkekten geriye kalan
Ay ışığında namaza soyunuyor
Bahçelerin ilk harfi gün ağarmadan
Parmakları eteklerinde bir eski günah
Günde dört çeşit hapla bedenini koruyor.
Ah o yaşlanmış ölü
Babamdan da uzak konuklarız biz
İnce gardiyanları hatıraların
Birer yaşama tabutu sevgimiz
Biraz daha gömüyoruz her gelişimizle
Annemi erkekler yalnızlığına...

39.

Uzaklık da bir sevgi zamanıdır
İnsan bir gün onu da susar.
Senin sevinç diye yaşadıklarını
Acının hanesinden de çıkardım ben.
Çan değilim. Dön değilim. Gün değilim.

40.

Pahası hayal, ödülü kendisi
Uzakları öğrendi çocuk:
İnsan sayısından bir yalnızlık
Camdan güneşler. Rüzgâr ölüleri
Kalbin incinme atlası
Demir parmaklıklı sözler...

Çocuğun sustuğu yerde başlıyor
Şehrin uyaksız ışıkları
Kendine tutunan yoksulluk
Uçurumlar açıyor gövdede
Geçmişin çeki taşı
o masal gelecek...

41.

Şimdi hepsi birer ölüm hecesi
Ne söylediysem sana yaşamak için.

42.

Sıkışık saatlerin arasında, ben mi söyledimdi, insan sevmezse ölür. Gider acıda durur. Sinema afişlerindeki çocuk eve küfürler büyütür. Bitmez cümledir tezgâhlarda kızlar. Hayal, berber aynalarının kartpostal dili. Yatışmaz dışarılarıdır yokluk. Yenik bir akşam yürür şehre karakalem evlerden. Ara sokaklarda her gün bir cina-yet kurulur. Babalar bastırılmış ihtilâl; bitkin sularda anneler ölü nilüferlerdir. İnsan sevmezse eve gelir. Gider aktarlara bakar. Yarasına biraz uzaklık basar. Küçük dükkânlarda uzun konuşur. Bin çeşit önlem geliştirir. Gökyüzü çoktan inmiştir yere. Zamansızdır. Seslerden üşür. İnsan sevmezse mezarını küçük düşürür.

43.

brecht'e

Benim gözlerimi onlar vermedi
Ben büyüttüm bulutları hayal hayal
Toprak bedenimden alır varlığını
Parmaklarım sularımızda salkım güneşler
Kırpıklarım yürür ağaçlar dünyaya
Babam şehrimizin sütkardeşi
Annem doğurdu evlerimizi
Onlar taramadı benim saçlarımı
Akşamlar birer sürmeli masal
Kardeşlerimle uyudum kuşların uykusunu
Bizimdir eksik de uyansak sabahlar...

Bir tek kendilerinin kutsadığı ölümle
Şimdi onlar yok edecek bütün bunları.
Ey kendini bizden uzak sanan insanlar.

44.

Pencerede şakıyan ışık
İyi ki inandım sana.
Bana zamanı gösterdin
Aşk neydi, olmasaydın
Sensin ölümün acısı.
Üstüne doğduğun çocuk
Dünyayı tanıdı.
Hayatın büyük ruhu
Beni görünür kıldın.
Son iyilik de senden
Gölgemi al kalbine...

45.

özdemir asaf'a

İnsansız olmaz
Bizimle ses verir börtü böcek
Evler güç bulamaz
Birlikte yaşamak için
Kim duyar zamanın ağırlığını
Susmak da insan ister.
Yalnızlık paylaşılır
Paylaşılmazsa yalnızlık olmaz.

46.

Öyledir sevgilim
Uzaklar ayaklanır
Yakın uzaklaştıkça
Her mevsimden dili vardır
Bütün zamanlarda
Ayrılık aşkın önünde yürür.

47.

Kardeşim artık özgür..

Annemizin söylediği ne varsa

Simsiyah gülüyor.

Ağzında bir gecikmiş zaman

Kalbin diline çeviriyor

Babasının sustuklarını.

-Bir kandil fitilinden

fitilinden yanarak ışıyor-

İki çocuk büyüttü, ikisi de

Üstüne titredikçe yabancı.

Evi çok kilitli kapılar

Dışarılar ömrünü küçük düşürüyor.

Aklımız bir soğuk dua

İyi bir geçmiş arıyoruz kardeşime

Beyaz gömlekli yapılar önünde.

48.

Gelsen Şu olurdu:
Evim dũnya olurdu
İncelik dil bulurdu
Saygı çocuklaŐırdı
Beden murat kesilirdi
Kalabalık çiçek aĀardı
Pişmanlık utanırdı
EŐyalara su yũrũrdũ
Acı deĀer kazanırdı
Őlũm sahipsiz kalırdı
Gũzel anı olurdu
AŞka yakıŐırdı
Şiir usulca susardı
Yaşamak bũyũr bũyũrdũ...

49.

Bana sunulanla yetinmedim
Őzũm gũneŐleri, bulut aĀaĀları, deniz narları
DoĀaya sözler ekledim.
İnsandı, acıydı, sonsuzluk hecesiydi
Dũnyayı işaret ettim
Kalp oldum kaderlerine
Biricik zaman yaptım hepsinin Őmrũnũ
Ődũlũm ve cezamdı
Geldim azaldım, gittim yalnızdım...

50.

Ölüm dünyadaymış
Her solukta sessizce
Birikmiş bedende.
Taşlara can veren aşk
O da bir zaman imiş.
Ah insanın yaralı
Yaşama tutkusu...

Tanrım... hatırasız ölüm.

51.

Yalnızlık
Ey zamanın tanrısı
Neyin olur senin
Her harfi çın çın
Soğuyan bunca söz...

2002-2003



*Acı, insana sonradan verilmiş
yaşama gücüdür.*

Melih Cevdet Anday



GÖLGE MASALI*

(Dil Derneği Ömer Asım Aksoy Şiir Ödülü-2005)

* *Gölge Masalı*: 1. Basım: 2005, Everest Yayınları; 2. Basım: 2008.



Işığı görünür kılanım ben
Gölgenin engin kalbiyim.



BULANIK EZBER

Kalabalığın uzun sürmüş sözüne
Mine çiçeklerinden bir merhem edindim.
Limonların denize gamzeler açtığı
Bir sokağı dünyaya ekleyip duruyorum.
Ay masalı, kum masalı, nar masalı
Yalnızlığı seviyorum sessizce.
Denizden çocuk, dağlardan çıplak
Bir zaman oluyor kalbim
Sitem yok, diyorum, hayatıma
değmiş hiçbir hayata.
Gözlerim kocaman atkestaneleri
Kime baksam, ıhlamurlar içinde
Bir şehir düşüyor kirpiklerimden.
Yetmedi ölüme bunca ayrılık
Bütün sevdiklerim bulanık bir ezber
Sonsuzluğu öğreniyorum unutarak.

Nerelerde bıraktınız şaşırma güzelliğimi
Ey çocukluğun inanan yaşları...

2003

IŞIK MASALI

Güneşle birlikte oturdum kumlara
Deniz neminin erken konuklarıyız.
Çakıl taşlarında yıldızların sesleri
Gecikmiş bir iyimserlik bedenimde
Bir kadın zehrini almış gecenin;
Hakkâri'de bir düğün bu kadar güzeldir
Bir şehrayin gibi uzanıyor mavilik...
Kalın adımlarla geçmişim otları
Gelmişim sevinçsiz cümlesinden insanın
Avucumda binlerce su yaprağı
Sevmek için yaşadığım hayatı
İçimdeki fotoğrafları ışığa seriyorum;
Hurmalar, on bir ay çiçekleri, güneş saatleri...

Ey ölü zamanlar
Ben nasıl da harflerle bakmışım her şeye...

2004

ÖLÜM İYİLİĞİ

*Bir ağacın önünden onu sevmeyen, onun var oluşundan
mutluluk duymadan geçilebileceğini aklım almıyor.*

Budala / Dostoyevski

Suçiçekleri kapandı
Gölgeler büyüyor
Son güneşleri yalıyor
Kediler tüylerinde
Dalgınlıktan öte
Bir dünya camlarda
Zaman buğulanıyor
Çocuklar hâlâ yaz
Bir avuç bahçelerde
Gidenler çoğaldı
Acı veriyor her şey
Ölüm iyiliği olmalı
Bu çaresizlik
Kendimi bile anlıyorum
Annem şu güz hatmisi
Ben ondan geç
Çoğa vardı öğrenmek
Yaşamayı seviyorum...

2004

İKİNCİ RÜYA

Hayıtlar, geven otları, sabır çiçekleri
Göğsümden uzayacaksınız bir gün.
Bir sonsuzluk acısıydı yaşarken dünya
Toprağın büyüklüğünü sizden öğreneceğim.

2004

SU MASALI

Denizin ecesiyim, dedi
O büyük yalnızlığın, uzak
Esrarıyla dokunurum sana.
Kavuşma değilim ki ayrılığım olsun
Ne bağış, ne ceza
Bir iç çekme vaktiyim olsa olsa...
Ağladığım bütün parmaklarımla gelirim
Sen de öyle değil misin
Kardeş zehirlerle gümrah bahçelerimiz
Sevincimiz kaç mutsuzluğun günahı
Yeni değil kumların su masalı.
Denizin yasıyım sana
Hecem mavi, cümlem sarı
Gelsem de gelmesem de
Bir kırmızı benim kadar solar sabaha.

Hoş geldin ölümün dünya mucizesi...

2004

ATLAS

Orada duruyor
Ne bir ses, ne bir ışık
Zaman donmuş gövdesinde.
Yaz kime iyilik
Deniz hangi rüyanın gerçeği
Binlerce ev uzakta kirpikleri...

Bir yara gibi sızlıyor kalabalık
Sesim bana bile zor
-Akşam oldu, diyorum.
Yüzü büyük yolların bittiği yer
Parmakları sarnıçların harfleri
-Gazete haberlerinde benden çok, diyor.

Ölümden yapılmış bir özgürlüğe dönüyorum.

2003

ÇÖZÜMSÜZLÜK

İki demde salarmış çiçekler rayihasını
Yürüdüm rüzgârdı, oturdum güneş bahçeleri.
Ağzımda sözlerinin iyi zamanları
Avuçlarım gövdenden açılmış dua
Bir varoluş büyüyüdü dokunduğum her şey...
Gölgeli sokaklarda gökyüzü saatleri
Bir Selçuklu duvarının önünde durdum
Nakışları yaseminlerden çocuk
Harfleri hayatımızın uzak bilgisi
Alışverişe dönmüş bir dünyanın üstünden
Okudum sessizce ölümden sonramızı.
Zaman dışı bir iyilikle baktım her şeye
İyi ki dedim dokundum mutsuzluğun kalbine
Göğüs kafesim sevmekten günler görmüş
Yaprakların acısını koydum acının yanına
Bıraktığın boşluk daha yüce değildi.

Ne unutmakmış yalnızlık ne anımsamak
Yetiştirdin beni büyük çözümsüzlük...

2004

IŞIMA

Suyun gücünü gördüm

Taş ne ki

Toprağın gücünü gördüm

Taş ne ki

Rüzgârın gücünü gördüm

Taş ne ki...

Ateşin bilimi gövdem

Aşk ne ki

Kadının gücünü gördüm...

2004

ÜVEY AYDINLIK

Tenha bir çocuk sevinçlere kirpiksiz
Bakarsa kötü olur
Gömülür biraz daha çatisız evler yere.

Bütün ışıklar yalnızlık yanar
Bir çocuk تنها
Şarkılar söylerse uzaklara kaybolur.

Kadınlar ekmekten önemlidir
Bütün yaşlarda
Beden bir تنها çocuğu susarsa.

Mutsuzluktur kabaran göğüsler ürkek
Bu tenhada ayva sarı
Tekrarlar annesini ilk sevda sözüne.

Soğuk başkalarının zamanı odalar dahil
Kim severse
Uzanır üvey bir aydınlığa çocuklar تنها.

2004

ZAMANDAN SÜZÜLMÜŞ BİR ZAMAN

Nar ağaçlarının ıslık çaldığı bir avluydu. Deniz neminden kapıları vardı. Eski değil de incinmişti. Yaşı asmaların tozunda saklıydı. Kim oturursa otursun bir Rum eviydi. Kuyuları ipleriyle boğulmuştu. Kalın seslerin ortasında küçülmüş, küçülmüştü. Ev değil, bir pas salıkıydı. Beyaz badanaların altında kim bilir kaç bakış gövermiş, kaç dokunuş halkalanmıştı. Kaç şarkı yaz yapraklarına ölümsüz kalpler çizmişti. Hangi rüzgârlar kimlerin etekleriyle, kimlerin kirpikleriyle doldurmuştu göğü. Kaç gözyaşı تنها gecelerde ay ışığını yastıklara işlemişti. Zamandan süzölmüş bir zamandı. Pencereleri içine bakıyordu nicedir. Merdivenlerinde ses yoktu. Sokaklar ondan açılmıyordu hayata. Bin yıllık ana rahminde birden bire yabancıydı. Onu insansız bırakan kalabalığı yabancı düşürecek kadar yabancıydı. Kesme taşlarda şarap lekeleri, ahşap dolapların naftalin kapıları, dört mevsim boşluğu açıp solan saksılar, geceyi hayal hayal tavanlara işleyen lambaların isi, her şey, her şey, gün ışığını yıkıcı bir şarkıya çeviriyordu. Sahipsiz bir hatıraydı. Yağmurları çoğaltacak çocukları yoktu. Yaşlılar, akşamların güven duygusunu alıp gitmişti çoktan. Kendi zamanını ölü gömleği olarak giyiniş, başkalarının zamanını güzelleştirmekle cezalıydı. Sevgisiz bir ilgiyle her gün biraz daha yalnızdı. Denizden başka anlayanı yoktu ve deniz, uzun mavi bir ayrılık olarak onu akıyordu. Bütün zamanları kuşatan bir tarih acısıydı. Onca kıyıma karşı bu kıyı kasabasına hâlâ değer katmayı sürdürüyordu. İncelikten başka yaşama gücü kalmamıştı.

Birden, Seferis'in Üç Kırmızı Güvercin'i doldurdu bahçeyi. Bütün odalarda Pavlidis söylüyordu. Yaşlı kadınlar denizi çeke çeke eşiklere getirdiler. Bir ellerinde zeytinlerin sütü, bir ellerinde şarap salkımları, erkekler günün kapısını kapattı. Taşlıklardan yürüyen akşam, sandıkların rüyalarını bir bir açtı. Her pencere bir yaşama ayini olarak katıldı geceye. Sokaklar aşkın sonsuz hecesiydi. Hak edilmiş bir zamandı evi dolduran.

Görgüsüz kalabalık, yıktığı her yere bir bayrak dikiyordu.

Adam, oturmak için eski bir Rum evi aramaktan vazgeçti!..

2003

HER ŞEYİN ANNESİ

Yakıcı Akdeniz güneşinden ne kalmışsa
Turuncu bir iyimserlik, bunalan kalbi toprağın
Her mevsim ayrı bir yaşama bilgisi
Ne kalmışsa yağmurların uzun ikirciminden
Fırtınanın bađıőladıđı emek
Çocukların gözlerinde kaybolan boncuklar
Her gece açılan mezarı bir erkeğin
İki küçük kasa Şimdi, duruyor önünde
Kadın değil de annesi her Şeyin...
Nasıl bakarsa Tanrı dünyasına
Öyle bir uzaklıktan bakıyor portakallara.

Zamanın yeni bilgisiyiz biz
Parayı verip alıyoruz hepsini...

2004

ALTIN İĞNE

Akşam ne yapabilir size
Sabah ne yaptı ki...

Akıl, bütün özgürlüğünüz.

2003

GÖLGE BİLGİSİ

Bizi bırakırlar kalbim
Uçurum doruk ister.

Oyulduğumuz düzlükte
Kim vardı içine bakan.

Zamanlar onların
Güneş bile çiğ yara sende.

Kirpiklerin duasını
Kalbim, hangi tapınakta--

Ne kadar bağışsa başdönmesi
Hazla suç arasında...

Bir sözsün ne yapsan
Karşında dünya.

Giderler ki inkâr çocuk kalır
Seyredersin etinden kopanı.

Bilge bir yarasın kalbim
Kanarsın ölüme kadar.

2004

DAĞ MASALI

hüseyin kaytan'a

Sonra ben bir iyilik de dağda buldum
Ayakları mavi, başı bulutlar denizi
Güneşin yağmurun rüzgârın ve yalnızlığın
Tanrı kadar dokunaklı olduğu dağda
Küçümsemeyen dağda, sitem etmeyen dağda
Göğsündeki en küçük ottan ince
Bahçelerimize bir yaban ateşi gibi düşen
Akşam serinliği, sabah genişliği
Bir kadının aşka batmış kirpiklerinden yüce
Yılanların kartalların barışı
O abdal rüyalarından kalabalık
Hayalden öte yol bütün uzaklara
Ne bağış beni severken, ne mihnet
Gölgesinden mahcup, ışığından ezik
Dağda buldum, senin bedeninden önce
Soğuyan sözlerine gülümseyen zamanı...

2004

BÜYÜ

Güneş batmıyor burada
Denizden kadınlar çekiliyor.

Haritaların mavi yerini
Yeni öğreniyor bir adam.

Yaşı ölümden biraz önce
Diz kapaklarında bir kızın.

İmkânı yok gözlerinin
Bir avuç kumla yatağa giriyor.

Suya değişiyor toprak
Gölgeler karıncalar içinde.

Sabah olmuyor burada
Kadınlar denize doğuyor.

2004

TAFLAN VE AYRILIK

Taflan değil masmavi deniz
Her yaprağı bir güneş cümlesi
Bahçeden sokaktan gökyüzünden taşmış
Söyleşip duruyor ağustos böcekleriyle.
Bir yalnızlık tekrarı gittiğimiz her yer
Sakız otlarından daha sessiz
Öğreniyoruz gövdemizin kayıp dilini.
Gece, büyük kanatlarına almış evleri
Bir yolculuk acısı, bir hayal eskisi
Kadının saçlarına hatıralar takıyor
Mercan çiçekleri köpük köpük ay ateşi.
Adam bir zaman, şarkıların zamanından
Nara bakıyor küle bakıyor tuza bakıyor
Gözyaşının mevsimi yok, narhı yok
Başının üstünde topraktan bir hale
Rüzgâr saatleri, taşların kanadı, buğusuz otlar
Kış dayanma gücü veriyor da
Yazdan geçiyor ayrılık...

2004

BOŞLUĞUN CANI

Uzun yüzleri vardı çok uzun
İkinci güneşi ne kadarsa duvar diplerinde
Ne kadarsa akşamın yatağında sular
Ölüm kadar تنها gelecek kadar vadesiz
O kadar çok hayattan kalmışlardı ki
Görüntüleri yoktu, sesleri taşların soluğuydu
Dokunmadan yere buluta doğdukları gövdeye
Bir solgunluktu hareketleri en fazla
Ne öncesi vardı yaşlarının ne sonrası
Kuru otlardan daha acı toprakta
Bir ceza gibi doğuyorlardı sabaha
Koygun bir gölge nereye baksak
Hayatlarıyla güçsüz düşürüp aklımızı
Mevsimlerin hiçbir şey katmadığı, uzun
Çok uzun yüzleriyle, boşluğun canı gibi
Oturuyorlardı sözlerimizin üstünde...

Kalbimiz ki yalnızlık kalbimize
Korkuyla cesaret arasında bunalmıştık.

2004

*“Mezarlar bol ışık altında o kadar beyaz idiler ki
Bir damla kan yeterdi onları canlandırmaya”*

Edip Cansever



AYIN

Biz hepimiz uzun uzun sıkılırız
Arkadaşlarımız da sıkılırlar ki bize gelirler
Boşlukta asılı bir Tanrı zamanı
Otururuz bütün hareketlerin dışında
Aynı sözleri her gün ilk kez söyleriz
Yalnızlığımızdan kopmuş bir taştır çocuklarımız
Yaşına gelmeden katılırlar bize
Pencerelerden yine kendimizi görürüz
Öyle uzak ki dünya avuçlarımıza
İkinci bir cezadır duamız kalbimize
Hoyrat ve sıkılgan gideriz kadınlara
Kadınlardan geliriz bir eksiklik cümlesi
Gölgemiz kendimizden daha konuşkandır
Hiçbir güzellik kıskırtamaz aklımızı
Yoktur ki acı olsun başkalarının yıkımı

Dışımızdadır ağaçların kanadı suların elleri
Toprakla deniz arasındaki fark
Birisinde susuz boğuluruz
Öteki nem bile değildir sözümüze
Her kapımız bir mezar taşı
Biz hepimiz uzun uzun ölürüz...

2004

HAZİNE

Yer altı mağaralarının kalbi açılıyor
Akşam
Güneşten büyüksün verdiği esrarla.

Bir hazırlıktır olsa olsa
En yoksulun bile yazacağı kitaba
Herkesin kalabalık olduğu zamanlar.

2004

ORTA SINIF KALBI

temizyürek'e

Eski bir çeltik fabrikası
Yıllardır yıkılıyor
Beş yıldızlı bir otelle
Bakıyorlar denize
Her gün geçiyorum içlerinden.

İnsan kaç zamanı birden anlar
Sabahla akşamın sarkacında
Orta sınıf kalbini sormalı Mahmut'a
Nasıl bir dünyasızlık bu
İkisi de hüzün veriyor bana...

2004

OKUNAKSIZ GÖLGE

Simon Manastırı'nın taşları
Yıkıldığından bu yana ilk kez
Anımsadılar onca duayı

Sen geziyordun Manastırı...

Sonra Vakıflı Köyü'nde
Kırk birinci gündün
Bu kadar mı acı verir sevinç

Bendim ardındaki okunaksız gölge...

Asi Irmağı iki yakalı
Orada kaldığını mı sanıyorsun
Dolunay on dört saat sürdü dönerken

Tanrının harfleriydin okudum sabaha kadar...

2004

YALNIZLIĞIN RUH ATLASI

Benim gittiğim uzaklar değil, içimdeki sözlerdir.

Buğday tarlalarının uykusunu, yüksek seslerin kışını, kırlangıçların akşamını geçti çocuk. Gaz lâmbasından güneşler yapıyor düşen gövdesine. Benim gittiğim o çocuğun kalbindeki gecedir.

Bir kadın yemenisini tutuyor inen tokada, bir kendinden daracak odalarda. Gün iki kez bitmiş, gece bir daha siyah. Çocuk üç büyük korkuyla büyük. Kadın değil de tokat parçalanıyor. Benim gittiğim kadının yemenisindeki hayat bilgisidir.

Tebeşir tozları içinde bir belikli su, boğuk taşlarına yürüyor kasabanın. Ağaçlar kirpiklerinde yapraklanıyor. Gökyüzü, bastığı yer. Ölüler bir daha bakıyor ardından hayatlarına. Benim gittiğim, o suyun annesinde kuru-yan göldür.

Trenler, gemiler, yıldızların aktığı yerler... Değil hiçbiri. Kim alır da canına mühür yapar yenilginizi, ey briyantimli saçların sinema koltukları... Sizden uzun yaşayacak ne kadar çırpınsanız, çıkış kapılarında her zaman babalarınız. Benim gittiğim bütün şarkıların ıslıkla söylendiği yaşlardır.

Yeşil seccadelerde tükenmiş tanrılar; bir camiden çıkıyorlar, kalabalıktan öte... Bu kaçınıcı duadır ey yalnızlık... Sonra uzun geceler boyu şüphe. Sabah, güneş kerim, otlar rahim. Benim gittiğim, günahın insanı büyüten gizidir.

Bu ağır oyaları bu hayal zamanlara sizler işlediniz. Işık ipliğinizdi, iğne parmaklarınız. Kalbiniz taşranızdan büyüktü, erkendi. Sonra o annenizden geçen yenilgi. Benim gittiğim, kızınızda sürececek hayıftır.

Kasaba minibüslerinde uzun yollar gidilir. Bahçıvan gelinir esnaf gidilir. Herkes kapısına yeni boncuklar asar. Cesaret de korku da bu ikircimdedir. Benim gittiğim, çamaşır iplerine serilen gölgelerdir.

Benim gittiğim, yalnız yokluktan değil, varlıktan da devrim yapan inceliklerdir. Ara sokaklardan geçerken suçlu; bir kadının ağzında açarken mahcup; yeni şarkılar söylerken kederli; bilmediği diller önünde ezik; şiddete karşı mağrur...

Benim gittiğim, bilmediğim hayatlarda süren yalnızlışımdır.

2004

AÇIKLIK

Denize bakacaksın
İçin dışın ışık
Ölümü düşüneceksin.

İnsan nasıl sever hayatı
diyordun ya...

Gövden aklından bilge
Gülümseyeceksin...

2004

SOĞUMUŞ GÜL

Akşam gelir
Bütün vakitlerden sade
Merhamet duygusundan engin
Sedir ağaçlarından bilge
Senin çingıraklı sözlerine de

O tarifsiz anlamak vakitleridir
Bir kılar görünürle görünmezi
Çarşılar bir yıldızla boşalır
Söylenildiği yerde kalır kolay sözler
Işık puhu kuşlarıdır artık

Kalp erkendir bedenden
Yanarken de sönerken de
Budur belki de sevmek
On yedi yıl gözyaşı duasıyla
Yıkadığım yüzün ölür

Avlan Gölü'ne inen vakit
Sende bıraktığım sözlerdir
Ayrılık tutmaz üryan gece
Hangi gündüzle silersen sil
Açar yastığında soğumuş bir gül...

2004

ÖZÜR

Tam da ışığın içinde otururken oluyor
Deniz bir iyilik gibi dolarken çocukluğuma
Yüz bin renk, yüz bin koku, yüz bin şebnem
Kanımda yaprak yaprak açarken
Şaşırma sevincinden daha büyük bağışken dağ
Çocuklar ayaklarında köpüklerle
Sokakları bulut bahçesine çevirirken
Yazdıkların mı dudaklarım mı, diyen kız
Şımarıklıktan dinginliğe geçerken tam
Kenar mahalleler koygun odalarını
Sabahın avlusuna rüya rüya sererken
Yollar iyi haberler gibi sakin, yüklü
Dönüp bir daha giderken eşikleri
O çaresiz çocukluk, kekeme yaşlılık
Taşları bile bir mucizeye çevirirken...

Bir boğuntu duygusu, tam şuramda
Herkesten yapılmış bir karar kadar sikkın
'Bu muydu' sorusunun cevabından yıkıcı
Can çekişen bir unutuş, bir anımsama pıhtısı
Azadlı bir köle sevincine çeviriyor yüzümü
Kalbim cümlemi ta başa bağlarken
Aklım ölümden özürler buluyor yaşamaya...

2004

ANNEMDEN SANA KADAR

Ağzındı

Rayiha bahçelerinde bir tomurcuk vakti

Ağzındı

Bulut mavi yağmur kuşların cümlesi

Ağzındı

İyi sözler söylenen bir meydan toplantısı

Ağzındı

Bu kadar çok muydu bu şehrin sokakları

Ağzındı

Karlar altında yaprak heceleri

Ağzındı

Çıraklar işe başlıyor uykularında

Ağzındı

Ağlarken kışkırtan öperken dokunaklı

Ağzındı

Okul önlerinde aynalar taraklar

Ağzındı

Ağır kamyon şoförlerinin yirmi dört saati

Ağzındı

Mezarlığa gülümsüyor ihtiyarlar

Ağzındı

Tanrı keşfetti kendini

Ağzındı

Annemden sana kadar.

2004

EŞİKLERDE AÇAN

Vakit kalmadı
Boşluğun kapısıym.
Bütün şarkılarımı
Bir daha söylemek istiyorum.

Bu kadar mı ters açar
Gözyaşının lalesi
Yalnızlık...
Her yere sığıyorum.

2004

DÜNYANIN BÜTÜN HAYALLERİ

At nalı bir zaman
Orada
Taşların çilediği
Değirmenin avucunda
Uzaklar değil
Ölüm gölleniyor.
Tarazlı sular
Söğütlerin aktığı
Bağbozumu bir kadın
Yorgunluğun şirasından
Doğurduğu çocuğu
Kuşlara tutuyor.
Gök değil babanın sesi
Bir yere gitmiyor
Kapıların hükmü
Buğdayların bilgisi
Sonsuzluğu karıncaların
Ne varsa
Ey güvenlik duygusu
Sana akıyor
Dünyanın bütün hayalleri...

2005

KUTSAL KALABALIK

İnkâr ve kabul, hece ve gökyüzü, imkân ve acı
Büyük cezaymışsın özgürlük, öğrendim sonunda.

Beni bir gölge doğurdu sudan ağaçtan rüzgârdan eksik
Gittim ki benden yapılmış boşluktu her yer.

Geniş zamanlı sözler söyledim inanıp güzelliğe
Eyvah ki kalbin minesini akşamla soldu.

Bir eşikmiş suların gittiği, ne kadar akarsa
Herkes ne çok severmiş seni mutsuzluk.

Oturdum kirpiklerden ayetler indirdim aşka
Ey aralık kapıların Tanrısı, dünya senin nen olur.

Uzun çarşılarda bulanık adamlar, sevmesem de
Gelip ağzımda harf harf yalnızlık açarlar.

Ey kendine acımdan yapılmış sevgi
Nerden bulalım seni özgür kılacak geçmişi.

Yaşamak diye gittim kaç kez unutup zamanı
Önümde bir tabut ardımda bir mezarlık.

Ayna kırıldı. Işık yok. Yalnızlık bitti.
Sen en büyüksün ey kutsal kalabalık!

Ardıç ağaçları... Bana da bir kuş, kaderinizden
Yoksa yapraklarınızdan bir musalla taşı...

2004

UĞULTU

Adımı dört kez söylediler. Ben utandım. Şiir yazdığım için söylediler. Kolay konuşuyorlardı. Bundan korktum. Ağzıma bir dal mersin aldım. Gölgenin kokusuyla ışıdım. Köprü Çayı zaman kadar eskiydi. Kendime boşluktan yüzler edindim. Uçurum başımın üstündeydi. Yerimi sevdim. Mavi bir suya baktım. Kirpikler içindeydi. Ben baktıkça güneş topuklarına yürüdü. Bunu bilmesin istedim. Dünyayı anlayacak yaşlardaydı! Gözlerimi püren otlarıyla örttüm. Nasılsa akşam olacaktı. Bana inanmasından korktum. Şiiri sevdiğini söyledi. Ben bir daha sustum. Zamanı duymayacak kadar güzeldi. İlk kez bir ağustos böceği ölüsü gördüm. Tuhaf bir şekilde buna sevindim. Orman usul usul uyandı. Akşam değil tanrının ilk günüydü. Kalabalık, mumlar yaktı. Bu bana çocukça göründü. Gölgeleleri uzadı uzadı, bitti. Uğultuya dönmüşlerdi. Yalnızlıkları gövdelelerinden taşmaya başladı. Birbirlerine büyük sözler söylediler. Çay bahçesindeki garson biraz daha kayboldu. Mavi su ayrı oturdu. Eski bir dildi bu. Acı verdi yine de. Yaşamak hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Bunu da anladım. Herkes ötekine anı olmaktan söz etti. Ben kurbağaları seçtim. Kuşların sustuğu yeri görenimiz olmadı. Dolunay çıkmasaydı ne yapardık bilmiyorum.

Her şey soğudu. Ben ölüme biraz daha yakıştım.

2004

HECE

Çocuk büyüdü
Yalnızlık oldu...

Zamanı heceliyor tanrı.

2005

ÖLÜMÜN YAŞI

Yaşlı bir adamı gömmüştük
Uzundu, zordu, bulanık ve تنها
Öldükten sonra da babamdı...

Görünmez zamanı gördük bir gün
Yıldızları gecesinden çaresiz
Bir kasaba yalnızlığıydı erken
Biz büyüdükçe, vadesiz muratsız yaşı.

2004

KORKU

Öyle büyük ki parmaklarındaki zaman
Bütün yanlışları hükümsüz kılıyorsun
Bütün doğruları acı.
Senden doğuyor eşik ve gölge
Gözyaşı narı, kandil, harfsiz cümle...
İçimde çok eski çok ıssız bir çocuk
Ey imkânsızın sonsuzluğu
Başlıyor yeniden ölüm korkusu.

Sensin dünyanın bütün sabahları...

2004

ALINLIK

Bedensiz bir geceydi
Dilim canımdan kesik
Oturdum kaldım
Görünmeyi sevdi
Ağzı inkâr huzuru
Evler giyindi
Kalktım üşüdüm
Sözlerim kuyular ipi
Başladı yolların iyiliği
Hayal korkularıyla
Sevindi pişmanlığına
Üstüm başım hatıra
Durdum anladım
Gökyüzü sonsuz değildi.

Suç bendim ceza kalbi
Çok eski bir kapı
Bir daha kapandı...

2003

MUMDAN ZAMANLAR

Yenilmek değil
Kendinden soğumanın
Mumu akıyor yüzünden
Ağzı kırmızı zamanlardan
Bir hayal taşı, gam yükü
Hiçbir uzağı kalmamış
Yakın değil kapısı bile
Yine de çıkıyor dışarı
Yalnızlığın ölü seslerine
Bir sokak, kalabalıktan
Kedilerden hünnaplardan
Kilise bahçesindeki dualardan
Kimsenin görmediği bir yakınlıkla
Oturuyor boşluğun masalarında
Gölgeler telaşı değil
Herkesin sözünü bir de o söylüyor
Mağrur yine de sustukça
Sabahsız akşamsız bir geçmişle.

Ey alışkanlığın dayanılmaz gücü
Nasıl yaşadık sen olmasaydın...

2004

İTİRAF

İnsanların sözlerine inandım
Bağışlayın beni otlar böcekler
Sessizlik açan taşlar
Sen de, hiç yaşlanmayan yağmur
Geç öğrendim büyüklüğünüzü...

Ölümlle özür lü bu uzaklık için
Bu tutku, bu yalnızlık, bu korku
Bir gölgelik yer sonsuzluğunuzdan.

2004

ÇİZGİLER

- 1/ Her şeyi tutkuya çeviren gecikmeyim ben.
- 2/ Yoruldum bütün yaşları çocukluğa taşımaktan.
- 3/ O yanıışım, kalbin gecesini sonsuz sandım.
- 4/ Dokundum söz yitirdi gücünü.
- 5/ İnsanların pişmanlıklarından bir rüyayım hâlâ.
- 6/ Sonra nesnelere aramdaki acı uyum.
- 7/ Saygı değil ölümmüş çekildiğim tenha.
- 8/ Bir kadın gökyüzünü işledi ağzıyla gövdeme.
- 9/ Eşik, gölge, kirpik... Aştı hepsi de.
- 10/ Hangi sözü denesem sensin büyüyen boşluk.
- 11/ Ne zaman sussam, *başka sesler başka odalar.*
- 12/ Bu yaz da ölümlerim açıyor dağlarda.
- 13/ Beklemiş vakit... her yeri dolduruyorsun.
- 14/ Anımsadıkça unutuyorum seni geçmiş.
- 15/ Çocuk aklım... yaşlandın benimle.
- 16/ *Korkum ayrılıktan fikrim ölümden.*

2004

SANRI

Elma kokuları. Umarsız iyimserlik. Acı bahçeler. Toprak değil sonsuzluk. Bir avuç suların ufku. Tozdan insanlar. Köpeklerin uzatıp durduğu zaman. Söz değil çiriş otu. Aynı ölü herkesin ağzında. Güneşten yaşlı çocuklar. Yıldız yıldız tiftiklenmiş gece. Konuşkan yataklar. Yağmurla genişleyen sıkıntı. Söğüt dalı bir avlu. Kadınların eteklerinde buruşan uykusuzluk. Her yere uzanan eşikler. Üzüm güneşlerinden bir yaz eskisi. Erkeklerin büyüdüğü uçurum. Yalnızlık değil, ilk insanın yüzü. Camiyle mezar arasında bir tanrı. Ay bedir camlar. Kavaklardan puhu kuşlarına hayal mahyaları. Akşamdan belli sabahlar.

Akdeniz... ben geldim. Senin eksiğin.

2004

SUYA SU DEMEK

Bu da oldu
Gök bahçesinde boğuldum.

Işık içimde kaldı
Bildiklerimden soğudum.

Söz her şeydi
Yalnızlıktı unuttuğum.

Bir tel saç imiş
Yirmi dokuz harf çırpındığım.

Ana rahmimdi gittiğim her yer
Dünya diye avundum.

Küller güz ağaçları duvar dipleri
Yazgınızdı büyüdüğüm.

Güneşin sevincini
Yıldız mezarlarına gömdüm.

Bitti kalbin suçu
Suya su demeyi öğrendim.

Acı güzellik
Sana inandım senden korktum.

Anladım ve öldüm
Bir hoş mutsuzluk içinde yaşadım.*

2004

* Bir hoş bilmece içinde yaşadım. / Melih Cevdet Anday

GECİKME

Toplu fotoğrafların dışına
Ey görünmenin yoksul sevinci
Ne katar kalabalık ölüme...

2005

DİPNOT

Her şey yarım yârim.

Behçet Necatigil

Ben gölge dediysem siz eşik okuyun
Sizin görüldüğünüz değildi ışık dediğim
Aşk dediysem özgürlüğü sizden uzak
Sustuklarınızdı kirpik kirpik eğildiğim
Masal beni doğurandı siz gerçek olun
Bir yaşama imkânıydı her ölüm şiiri
Mezar sayın dilimi tanrılar büyütün
Çocuk benim aklımdı siz unutun unutulun
Kimse üzgün düşmesindi kimseden
Yalnızlıktan biçtiğim korunaksız zaman
Deniz dedim yumuşasın diye evleriniz biraz
Tutsak sizdiniz ben çekildikçe
Babanızı sevin diye öldürdüm babamı
Uzaklarla büyüyün diyeydi dağ masalı
Ben yazdıysam ben sustuysam ben gittiysem
Sizi doğurmak içindi sizi öldürmek içindi
Sizi yaşamak içindi...

2004

Mevlana – Yunus'un avucundaki o unda az mı emek var?

O bir avuç unda toprağın hakkı var, şu değirmen taşlarının emeği, hakkı var; değirmen taşlarını çeviren suyun, o suyun aktığı bentlerin, o ırmağın, o ırmağın aktığı dağların, o dağlara düşen yağmurun, kurdun kuşun, börtü böceğin, bulutun, göğün emeği var.

*Senin kırk yıllık emeğin bunların yanında nedir ki...**

* Can Ateşinde Kanatlar / Turgay Nar

UNUTMA DEFTERİ*

* *Unutma Defteri*: 1. Basım: 2007, Kanguru Yayınları; 2. Basım: 2008, 3. Basım: 2008.

Çizimler: Semih Poroy

*Neyi anlatabilir ki insan, büyük bir
utanç duymaksızın?*

Elias Canetti / İnsanın Taşrası



NOKTALAR



SABAH

Salyangozları topluyorum kaldırımdan. Sabahın ilk ışıklarını. Sessizlik yürüyor. Nar ağacının kabuğundan Japon gülünün yaprağına... iki güneş çizgisi, iki yağmur buğusu. Bir çıtırtı halinde ölmesin diye hayat. Avucumun içinde, bahçeye. Sokak uyanmadan. Bir gizin içinde öylece duruyorum. Toplanıp açılıyor kabuk. Duygusunu benden alıyor doğa. Sonsuzluğu seriyor önüme. Sardunyalı yedi kırmızıyla bakıyor. Deniz değil bu, uyanan gece. Mine çiçeklerinden bir gökyüzü. Bütün zamanların içindeyim. Ölüm... geçtim korkundan.

Anlamaktan öte bir sevinç duyuyorum.

2006

KARINCA

Uzun, beyaz kirpikler. Gölgesi dokunmanın elifi. Çok oldu okumayalı. Suyu değiyor. Sonra köpükler içinde bir dağ. Sisten ve arzudan. Ağzıyla bakıyor. Ağzı gül ocağı. Masada onlarca ev. Unuttuğum korku, sevindiğim pişmanlık... Parmaklarımda yirmi yedi hayıf, yirmi yedi boğum. Gövdem Akdeniz. İçimde yaprak harmanı sözler. Yasemin kokularından bir karınca. Ben şimdi bu kalbi, bu cezayı, bu sarı zamanı...

Ey kutsal yanlış... ölü doğru uyanıyor.

2006



HEYKEL

Aydın Çubukçu'ya

Boyun damarlarında çekiç sesleri sürüyor. Harcın kaçınıcı baş dönmesinden geldiler. Çay bardaklarını ipe bağlamışlar bellerine. Yorgunluk değil akşamın kapısı gövdelerine kapanan. Elleriyle bakıyorlar denize. Elleri üçüncü kata çıkmış tuğlalar. Saygı, merak ve arzudan üç heykel. Bilmedikleri bir uzaklığın içindeler. Kirpikleri Musa'nın asası. Deniz açılıyor, açılıyor... üç uzak eve daha iniyor akşam.

Ey kalbin çaresiz sevgisi... verdiğin mutsuzluğu seviyorum. Yoksulluk ne istiyorsa ben de istiyorum.

2006

ÖRTÜ

Beni sevmediğini söyleyebilir misin, dedi. Dört unutma yılından sonra. Söz gövdeden bunca uzak düşmüşken. Ağzını kirpikleriyle tutuşturarak. Dünyanın evlere sığıldığı bu geç vakitte. Ay güle, ay denize, ay yola... düşer gibi. Sevmeyi yalnızca sevmek sanan ey kendine ceza kalp. Neden iyi zamanları hatırlar insan? İnanmak ister yeniden boyun eğdirdiğine? Aşk ötekinde hayata dönmüşken.

“Su serptim ateş sönsün/ serptiğim su da yandı”* diyemedim. Sevgilim ayrılık... senin külün, ağzıma örttüğüm.

2006

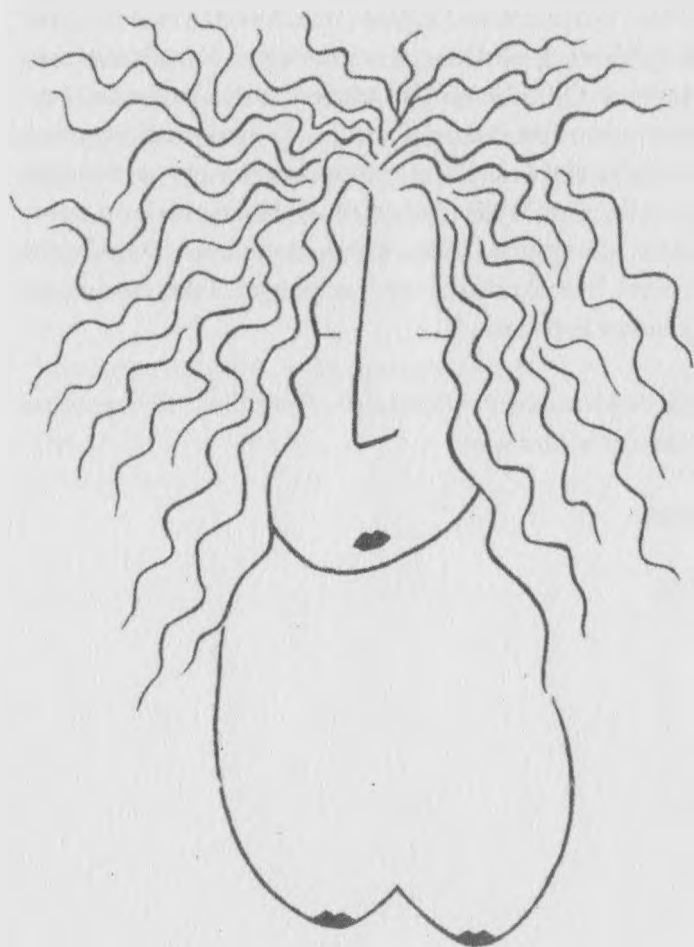
* Kerkük Hoyratı.

GÜLÜMSEME

Genelevin ortasında ülkesiz bir bayrak. Memeleri dizlerine değdi değecek. Ağzının kıyısında çok eski bir kırmızı. Uzak bıçkın bir sabahın kasıklarında sönmüş. Sigarayı değil etini çekiyor. Güneş saati onu göstermeyei üç gençlik geçti. Hepimizin erken tutkularından bir gülümseme. Günahlarımızın annesi. Evler erimiş. Yataklar özgür. Dışarılar çoktan hayatın dışında. Camlardaki kalabalık nicedir insan. Herkesin gideceği yeri gören bir bağışlama gözleri. Hüzünle balmumu arası bir yerde duruyor.

Hayatınızı yazdım, diyorum. Yazdın mı? Evet, yirmi beş yıl önce. Harfler ağzımda cam tozu. Gülümsüyoruz. Avlunun taşları bildik sözünde. Azizem uzanıp ağzımı öpüyor.

2006



KALEM

Gümüş sularla yıkadım ayağını. Ağzımla taşıdım bahçenin kuyusundan. Öğlen uykusundan uyanmışsın. Kirpiklerinde binlerce güneş boncuğu. Kirpiklerin arzu sürmesi. Oda dünyadan arınmış. Yatak ay bedir. Boyunun bütün günahların göç yolu. Bir Karacaoğlan gelmiş bir daha gitmemiş.* Bir köpük denizine akıyor bacakların. Göğsün Deylim bahçeleri. Bütün cümlelerin dışındayız. Zamana iki nokta kulak memelerin. Dilin beden kalemi. Ben okudukça sen yazıyorsun. Tanrı bizden doğuruyor kendini.

Bir doğa masalınız ikimiz de. Sevgilim... ilk öptüğüm gün öldürdüm seni.

2006

* Bir sevişmek gelmiş bir daha gitmemişti. / C. Süreya

AĞUSTOS

Buğday tarlalarının ortasında bir çocuk. Kirpikten topuğa kadar çocuk. Babanın sesiyle uzayan zamanlar. On iki ay sarı. Hiçlik taşlar kadar. Gökyüzü yalnız ay çıkınca var. Uzaklar yok. Korku cana değiyor. Değer hâlâ. Işıklar, deniz, şiir... bir gün bu ağustostan? Ey küçük düşürölmüş evler. Soğuk hayal. Baba çocuktan çocuğa büyür. Anne kandil. Çocuk her kadında yalnız. Unutmak ey, güneşlerin isi. Herkes senin genişliğinde sonsuz. Çocuk hariç...

Ölüm gelir bir gün, çocuk ağustosunu ölür...

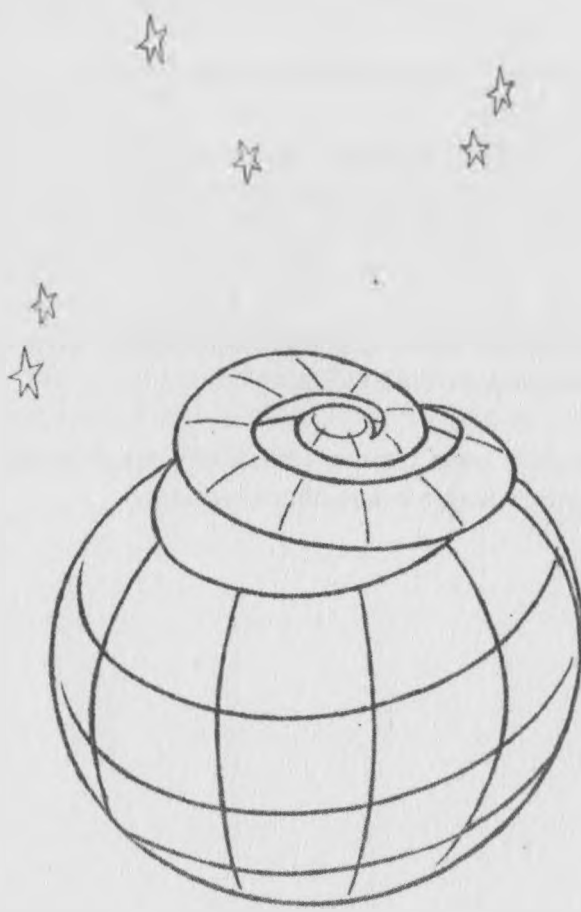
2006

HAZIRLIK

Çareyi kolay buldum. Çaresizlik insanın dönüp dönüp kendine inanması. Bütün uzaklar canımdan içeriydi. Bütün yakınlar yabancı. İncelik, kimsesiz bir vakit. Ne yazdıysam gerçek elimden aldı. Gecikmenin hapis-hanesinden çıkamadım. Bir köpek kuyruğu oldum en fazla. 'Kırpikten usandım kaştan usandım.' Bir yankı geldi, heves oldum. İnanmak yokluk kadar büyüktü. Tenha kaldım. Işık vardı, kimse duymadı. Bir çekilmeyi gülümsedim. Anlamak dünyayı uzak düşürdü. Söz, kalbin mezarıymış. Yoruldum. Gamzesiz sulara geldim. Kalabalık, kapım duvarım. Aşkın kandili gövdede yanar, gövdede sönermiş. Işıdım, karardım. Elimde bir hayal taşı. Gölge, sermayem. Can sıkıntısına sığındım. Güzellik soğudu. Zaman atı, bir acı masal. Kırpikler söndü. Geceyi öğrendim. Gitmeden gördüm gittiğim yeri. Aklım ceza. Seni bir daha düşündüm. Ağzın gözlerinin cümlesi. Sözlerin hece hece soyunan dünya. Ah benim sevinç bilmez kalbim... unutmak değil bu; pişmanlık değil; yalnızlık değil. Gülün cehennemi. Vazgeçmenin büyüü. Sonsuzluk hazırlığı.

Ölüm evler içiymiş. İyilikle boğuldum.

2006



DÖNÜŞ

“Adsızım/ Annesizim/ Adressizim”
Sokaktan Gelen Mektup / Cengiz Kaplan

Adım şiddet, annem yalnızlık, adresim korku...

Bunlar evlerden sokaklara taşmış yenilgi. Yaşamının dünyasız fotoğrafları. Sevginin soğuk lekeleri. Açılmış yaralarımız. Mutluluğun kötü denklemi. Güneşin verdiğini gecenin aldığı gözler. Zayıflığın yaşama mucizesi. Bir eşitlik çağrısı. Evlerin arınma imkânı. Sokak korkusu değil, sokak bilgisi. Acılaşmış sevgi. Bu sevgiyi bilmiyorsa, ev bir kötülük.

Bu çocuklar insan olmanın elifi, kirli harfleri. Mutluluğun ayıbı. Sokağın evlere dönen bıçakları...

2006

SES

Kerpiç duvarın dibinde oturuyor. Oturmuyor, zaman taşa dönüyor. Yaşı yok. Ağzında dilsiz uykusuz bir gece. Görmenin çok ötesinden bakıyor. İğdelerin tozu, birkaç kekeme bulut, kanı çekilmiş kavaklar... yılgınlık kendini sıcakla tamamlıyor. Tarlalar bitti. Güneş bir daha ceza. Odalardan yürüyen yokluk erken bir kışa geçiyor. Adam tanrılar kadar ölü. Bir tek çocuklar ve köpekler mavi. Kaygı mevsim değiştiriyor.

Anne bir ter yumağı. Emek ışığı. Sabah duygusu. Kalın parmaklarıyla sesleniyor insanın en eski sözü: Bahçeden utan! Kalk. Yeni değil çaresizliğimiz. Üzümler toplanacak.

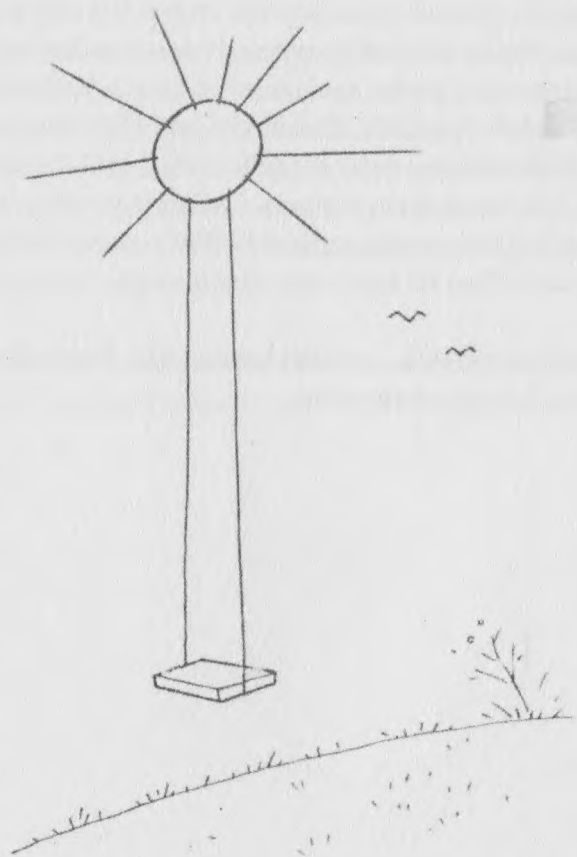
2006

BÜYÜMEK

Mavi bir zamanın içinde ıssız bir kum çanı. Hepimizden yapılmış bir vazgeçiş. Uğultusuyla mağrur. Bir kış bahçesinde soğumuş. Deniz terledikçe kendine kapanıyor. Zülüfleri köpük köpük intizar. Bakmıyor, yarılmış bir nar her yere saçılıyor. Hayalin cezasından kurtulmuş. Ağız sönmüş چراغ. Gerçeğe katlanmak güçsüz düşürüyor. Topuklarına dek ayrılık. Gelmiş yine de. Yazdan bir iyimserlik... unutmaya bahçelerine bir avuç ışık. İnanmadan olmuyor. Kasıklarında hayatın kalbi. Acısını sevmek istiyor. Acısı çiçek açmış dünya.

Çocukların büyüyor tanrım! Sonsuzluğu gövdelerinde duyarak...

2006



İNANMAK

Uğrun usul bir geceydi. Ter içinde bir trendi. Arzu ve korkuydu. Dili topuklarında bir kızdı. Evlerin anne fotoğrafıydı. Sevmek karın zarında acıydı. Yol çam kokusuydu. Raylar candan uzuyordu. Yıldızlar adamdan birer cümleydi. Camlar ayaklanmış rüyaydı. Yalnızlık tanrıya değdi degecekti. Beden çıraydı. Dil zamanın eviydi. Kalabalık bir daha cezaydı. Kalp kirpik kandi-lydi. Adam kızın ağzında nardı. Gecikmiş ve erkendi. Sustukça çoğaldı, ısırıkça günahı. Bütün zamanlar bir zamana aktı. Tren iki kişilik bir sabaha vardı.

Ey soğumuş güzellik... senden başka nedir ki aşk. Kız kendini, adam ömrünü sevdi.

2006

YAZGI

Anne, harflerin de annesi. Çocuktan on üç sessizlik yılı büyük. Çok erken anne. Bilmeden inanıyor harflere. Çocuğun önlüğünü alın çizgisinde yıkadı. Gözyaşıyla kuruladı yakasını. Sustuğu bütün cümleleri kuracak çocuk. Avluya boncuklu zamanlar getirecek. Çantasını parmaklarıyla öperek hazırladı. Çantası evin en küçük odası. Tarlaların sabahını, gaz lambasının isini, babanın kasvetini, kardeşlerin ayçiçeği gözlerini bir bir koydu. Çocuk uzak hayatları bunlarla öğrenecek. İyiliği mutsuzluktan biliyor anne.

Ey kan pıhtısı kasabalar... kaç çocuk yazgınızı okur bir ömür, kaç anne doğurur sizi, kaç anne rüyanızı ölür.

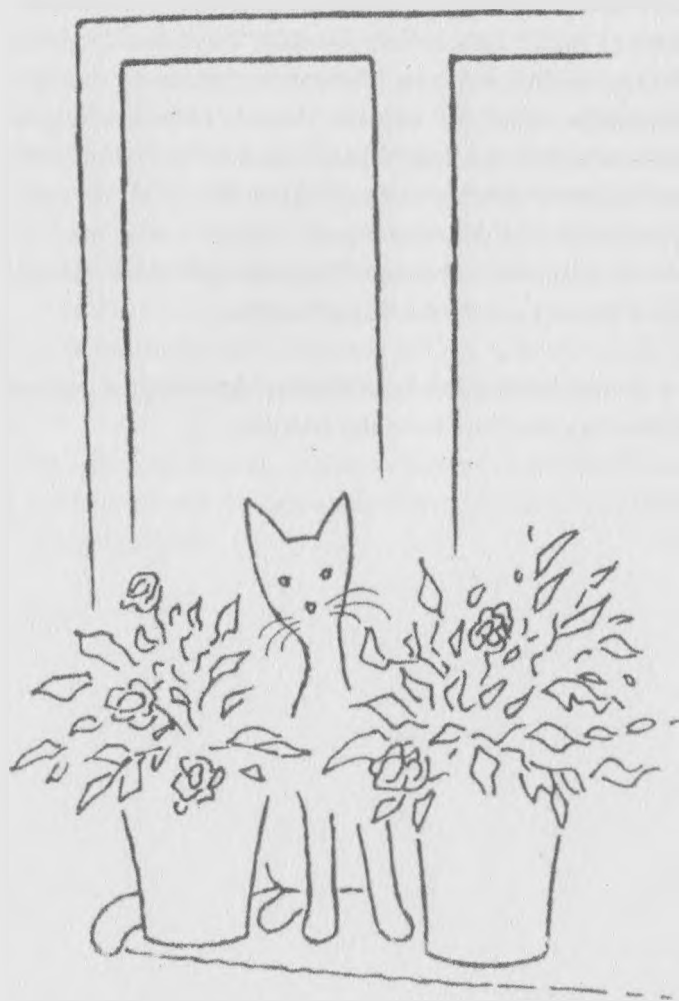
2006

SEVİNÇ

Yağmur değil güneş sağanağı. Onbiraylar, acemboruları, taflanlar yaprak yaprak yağıyor. Pencereleer çift kanatlı bir sevinç. Bir dua gibi kaldırdım yüzümü. Yüzüm gökyüzü. Kiremitler bütün yükünden kurtuldu. Mavi kırmızı yeşil tütüyor. Balkonlar rüzgâr harmanı. Sokak çocuk. Sokak evlerden sonsuz. Bir kadın bembeyaz taşı yataktan. Odalar topuktan dudağa dönüyor. Her kapı bin ayrı hayal. Yaşamak bütün günahlarından arındı. Doğa damla damla doğuruyor bizi.

Güneş tanrım. Yağmur annem. Toprak ömrüm. Bir su damlasından sonsuzluk veren hayat... bir su damlasına kur mezarımı.

2006



KORKU

Seni istedim. Hüzne sığınmadan. Sevince inanmadan. Yorucu sözler uzadı. Sarı sokaklar büyüdü. Yarasalar akşamı getirdi bahçeye. Balkon ne içerde ne dışarda. Eşyalarda tuhaf bir ürperti. Zaman bedene değiyor. Yalnızlık, dedim, alışkanlıktan başka ne ki... İyi insanların vakitlerinden korktum. Göğsümde çıplak bir gece. Kasıklarım topuklarının oyuğu. Ağzım yasaklarını istedi. Gittim ölüme baktım. Durgun suda sinek örtüsü. Aynı huzur yataklarda. Suça inandım.

Ey benim kedilerden köpeklerden öğrendiğim... güzel sözleri geçtim. Seni bir daha istedim...

2006

AYRILIK

Ihlamurları bıraktım. Gökyüzü yapraklarını. Bir kenti gölge masalına çeviren atkestanelerini. Alnımda üç sıra kirpik yarası, üç perçem mührü. Ağzım soğumuş arzu. Caddeleri bir dua gibi okuyan kalabalığı... geceyi özgürlüğe çeviren tutkuyu bıraktım. Bir çocuğun tırnaklarında kurumuş kan, kendimi sevdiğim suç. Kırmızı odalar bitti. Gövdem eşyalar sarkacı. Beyaz zamanlara geldim. Kardeşlerimin gelecek sesine çevirdiği sokakları bıraktım. Kaç kez kalbimden doğurduğum ölülerimi. Göğsümde cümlesi dağılmış sözler. Kim yalnızlığı yürürse beni yürürdü. Büyüdüğüm yılları bıraktım.

Ey sabah sevinçleri, akşam kederleri... ey yaseminlerin sessiz görkemi. Unutmaktan koruyun beni. Yaşama bilginize geldim.

2006

DENİZ

“Serez çarşısı kapatmış elleriyle yüzünü”

Nâzım Hikmet

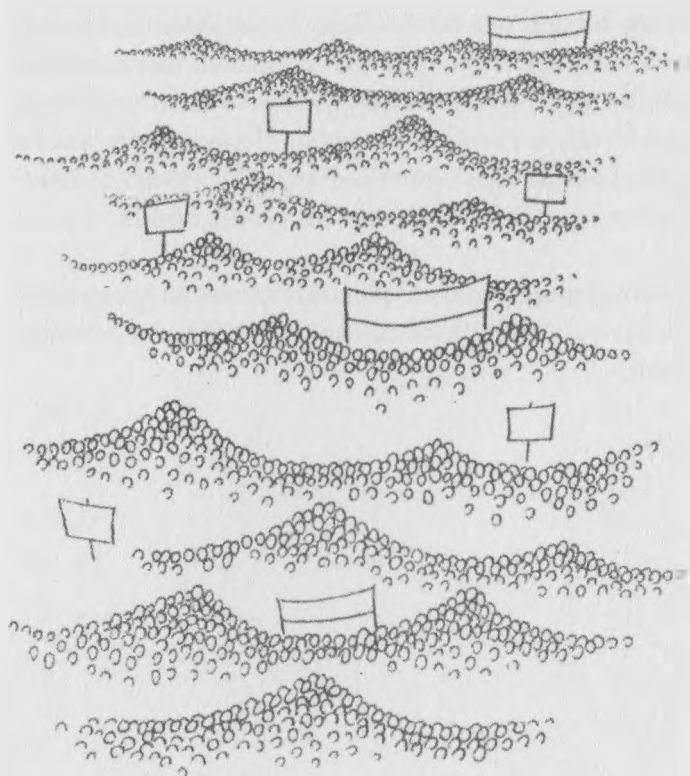
Sen Deniz'din. Uzun boylarımızdın. Evlerimiz yalnız düşmüş harflerdi. Üstümüzde bizim olmayan bir hayat. Kuyularda masaldık. Gecemiz yoksul güne unutmama sürmesi. Dünyayı gören rüyamızdın.

Sen Deniz'din. Uyanan sesimizdin. Gözlerimiz ellerimizde biterdi. Uzağımız yine bizdik. Sözlerin birden kalabalıktı. Sözlerin şehre inmiş kenar mahalleler. İyi-liğin sabahına mavi haritamızdın.

Sen Deniz'din. İpe değil yıldızlara çekilmiş onurumuzdun. Ekmeğimiz korkuyla acıydı. Başkasını bilmezdik. Aklımız keçeleşmiş bir geçmiş. Gövdemize gelecek zamanları düşürdün. Karıncalaşmış özgürlüğümüzdün.

Sen Deniz'sin. Bize sonsuzluğu öğretensin. Kaç bin kadın, kaç bin erkek, kaç bin çocuk, muradından doğurdu seni. Ölümünü aldık, hayatını verdik. Parmaklarımız sözlerinin mumları. Seni anladık, seni büyüdük, seni yalnız kaldık...

2006



PİŞMANLIK

Ses sestten ayrılıyor. Nesnelere sustu. Dil bütün bağlarının dışında. Gözler topuklara çekildi. Adamın önünde iki ayrı sonsuzluk, iki vazgeçiş mezarı: Kâğıt ve gece. Elinde bir çeki taşı dünya. Bilmenin azabını unutmanın azabıyla tartıyor. Her şey keder terazisi. Yaşamının iskeletine geldi adam. İnandığı ne varsa birer harf ölüsü, uzaklık atlası. Zaman gövdesinde sönüyor. Anlamak ve sevmekten iki ağızlı günah. Pişmanlık arzusuyla bakıyor her şeye. Taşlar bile güzellik acısına döndü.

Son bir çırpınıyla çıkıyor sabaha. Hiçbir şeyi kaçırmayacak bir yalnızlık korkusu. Kendini sevmeyi öğreniyor adam.

2006

VAROLUŞ

Bozkır değil tanrının ilk sözü. Boşlukta unutulmuş bir zaman. Hiçbir şeyin gölgesi yok. Üç beş kanatsız ağaç. Bakır çalığı otlar. Toprak bile rüzgârdan konuşkan. Bütün pencereleri kendine bakan bir ev. İnsanın en eski masalından dokunaklı. Boşluğa eklenmiş ikinci bir boşluk. Ne bir sevinç güneşte, ne gecede bir keder. Heves bile can sıkıntısından ağır. Uyku sarısı bir yağmur, arada bir. Bütün sesi, sünepe bir köpek kuyruğu. Dünyanın sonu gibi duruyor. Birisi görürse var.

Kalabalığı senden doğurdum ben ey zamanlar anası...
Sensin, aşkla ölüm arasında tek bağım...

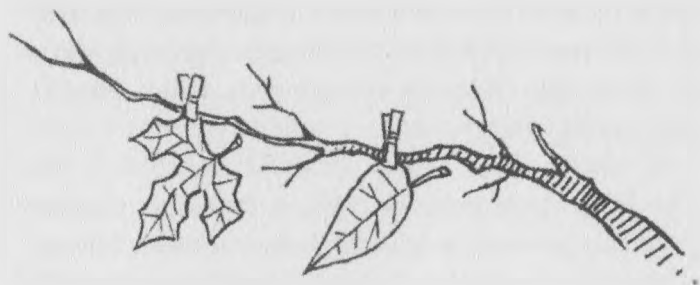
2006

İYİMSERLİK

Kadın portakal bahçesinden çıktı. Eteğinde üç güneş gölü, üç ışık harmanı. Gün üç kez geçti gövdesinden. Parmaklarıyla soluk aldırdı ağaçlara. Çocukların yalnızlığıyla açtı köklerini. Ağustosböceklerinden bir sonsuzluk bahçe. Yemenisini üç kez kuruttu dalda. Yorgunluk yüzünde yaprak yaprak gölgeleniyor. En uzun saatinde gün. Bahçe kapısı değil uykunun eşiği. Geçmeden geçiyor. Göğsünde soğumuş bir rüya, bir gece eskisi. Sıcak ekmekler gibi gülümseyen bir adam. Avucundaki kokuyla düzeltti saçlarını. Portakallar dünyaya yürüyor ardından.

Uzak evlere turuncu bir kış hazırlıyor kadın.

2006



LÂMBA

Ay ışığı ile yıkanıyor çocuklar. Sesleri ağaçlarda sevinç salkımları. Gece, lacivert örtüsünde sunmuş özgürlüğü. Gümüş bir çalgı ellerinde sokak. Her söz bir şarkıya dönüyor ötekinde. Dokunmanın menevişi gövdeleri. Akşamsefaları ağızlarında buğulanıyor. Herkes yatağını bir yıldıza sermiş. Odaları yeniden kuruyorlar sokakta. Uyku kış kadar uzak. Yaza genişlik veren bir serinlik yüzleri. Elleri su kuşları. Unutmanın öyle uzağında ki zaman. Küçücük avuçlarında zeytin ağaçlarının sonsuzluğu. Yalnızlık yok dünyada. Ölüm, büyüklerin oyunu.

Evler bütün pencereleriyle eğilmiş üstlerine. Camlar güven duygusunun solgun lâmbaları. Anneler biliyor, babalar biliyor, sokak bilmiyor! Çocuklar, tanrım, bir onlar seni suçsuz kılıyor.

2006

KAMAŞMA

Sabah değil bu. Yapraklanan deniz. Sürmeli ağaçlar. Kuşların ayini. Bahçe sevinci. Sessizlikten sessizliğe uyanan dağ. Yatakların gamzesi. Ekmek kokusu. Camlarda buğulanan iki beden. Gülhatminin küpeçiçeğine armağanı. Sokağın yürümesi. İnsanın dünyaya bir daha inanması. Takaların kıyıya boşalttığı ay ışığı. Tarlalarda başaklanan güneş. Kırmızı şarabı gecenin. Eşiklerin kamaşması. Kirpik kirpik ağaran sular. En güzel saati aynaların. Her şeyin rüyasından doğurması kendini.

Sabah bu. Mutsuzluğun yaşama simyası. Dilsiz görmek. Güneş narı. Dünyanın perde perde insana dönmesi.

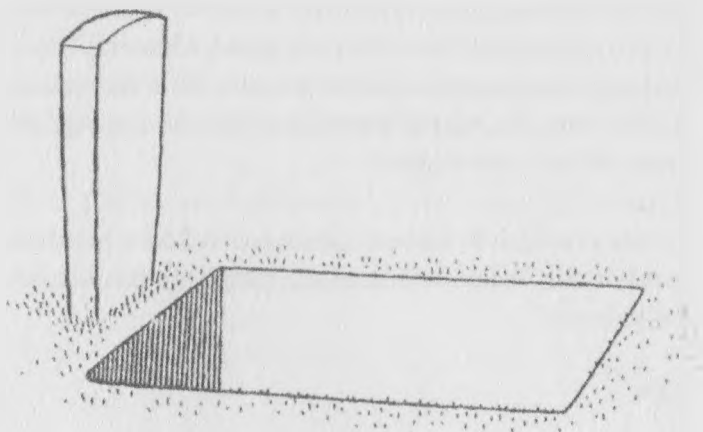
2006

ATLAS

Zamana yenilmiş tanrı ölüsü her yer. Yılan otları sunak taşına yürümüş. Ne bir gözyaşı duası duvarların sakladığı, ne bir günah sevinci defnenin gölgesinde. Kemerler boşluğu taşıyor. Suyun değil toprağın belleği sarnıçlar nicedir. Mezarlar birer dünya cümlesi dağın göğsünde, gelecek bilgisi. Pürenler, mersinler, sarısabırlar... güneşin yalnızlığa bağıışı, taşların dayanma gücü. Görkem, keder atlasına dönmüş. Kaç üzüm mevsimi geçti, kaç kirpik açtı yataklar, kaç ölüm zeytinle süslendi; diriler ne bilsin. Tapınak değil, kocaman bir tespihböceği. Rüzgârla kapanıp rüzgârla açılıyor. Sedirler gökyüzü mihrabı başucunda. Denizden gelen yok.

Tanrıyı Akdeniz'in çocuğu yapan yaşama tutkusu. Dağın dili, ormanın kalbi. Ey denizle canlanan mezarlar... zamanı sizden öğrendim. Sizensiz benim sonsuzluk bilgim.

2006



PUHU

Kadın uzakta. Söylediği sözler kadar uzakta. Yüzü avuçlarında soğuyor. Ne rüzgâr, ne ışık, ne sonsuz şarkısı toprağın. Bir puhu kuşu etinde. Elinde kalan tek yaşama nişanı. Bütün zamanlar bir ürpertiye dönmüş. Kokusuz yataklarda bir hayal ölüsü. Çıplak ayaklı değil nicedir gece. Ne bir saç aynada, ne camlarda uyanan dünya. İnandığı günleri götürmüş adam. Pahası yalnızlık bir geçmiş her yer. Anlamak güzellikten acı. Unutmak değil anımsamak güçsüz düşürüyor. Yollar çocuk, dağlar masum... sessizlikten bir uzakta kadın. Ağzına akan sözler kadar uzakta.

Ey sevginin çok bekleyen, çabuk susan kalbi. Acı dengende senin, hangi mutsuzluğu hangi mutlulukla bağışlar insan...

2006

BUNALTI

Sesler içinde oturuyorum. Ağaran sesler, kararar sesler. Dünya yok. Kör bir boşluğun soluğu her yer. Zaman erimiş. Ne görmenin büyüsü eşyada, ne gövdede dokunmanın yalnızlığı, ne kokuların getirdiği hayal. Uzak yok. Yakın yok. Bunca yıl yaşamamışım. Kumlar uğultu, ağaçlar sis, toprak bunaltı. Deniz ilk günkü bilinmezliğinde. Bir sıkıntı pervanesi güneş. Umut gibi umutsuzluğun da acısı bitti. Sabır denilen cezada soğudu yürek. Kalktım yürüdüm elimdeki çaresiz soruyla: İnsan neden hep sona bırakır kendini?..

Önce bildim, sonra bilemez oldum dünyayı. Bir kadın kasıklarından su vermeseydi, nasıl severdim seni, ey ölümden ödünç alınmış hayat...

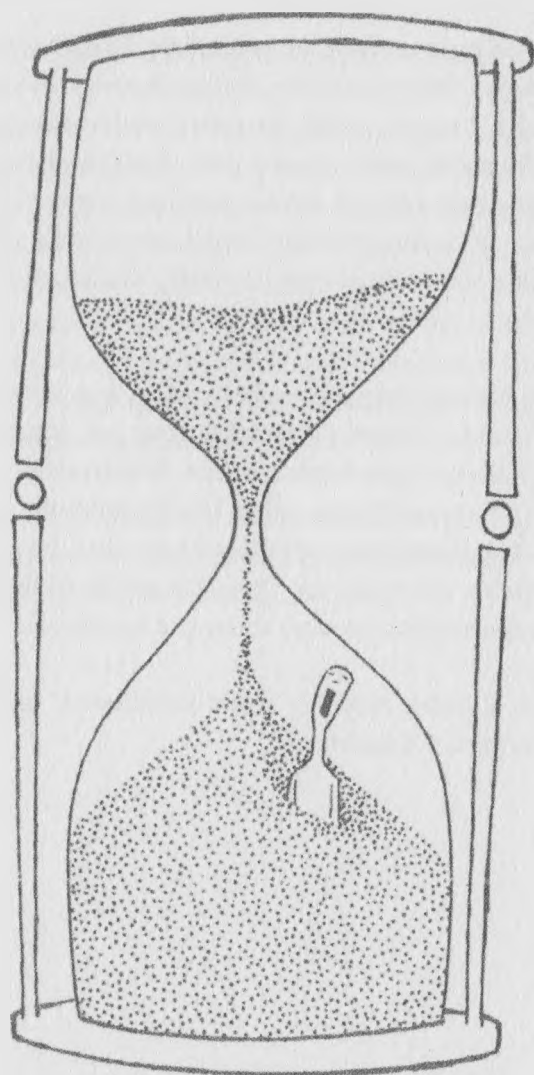
2006

HARİTA

Senin küçücük ağzın yoktu o sokaklarda. Perçemin canımdan harfler çekmiyordu. Gözlerinin yüzünden taşıdığı ben değildim. Deniz bir haritaydı duvarlarda. Sesin çiçek açtığını kimse bilmezdi. Önüne bakan sözlerden yapılmıştı evlerimiz. Çift kanatlı bir kapıydı bütün uzaklar. Zaman kardı. Bir hayal bilgisi bile değildi Kale Kapısı. İki yalnızlıktan kocaman bir kalabalık doğardı. Sözlerin kalbi yoktu. Bir pencereden ötekine gün akşamdı. Bir gökyüzü hecesiydi yüzümüz, lâmbaların kederinde susarak okuduğumuz. Odalar ölülerimizle doluydu. Sevinçsiz sabahtı yataklarımız. Senin ince yüzüne üç şehir vardı.

Bütün güzellikler gibi bir gecikme bu da. Varıp acısını çocukluktan alan. Büyüyecek ölüme kadar. Hangi sevgi sözünü söylesem yalnızlık, hangi zamana sitem etsem hayat...

2006



ÇAN

Sonra biz gideriz. Her şey eskimiştir. İçtiğimiz su taşa dönmüştür. Bütün uzaklar bir kırpık kırılmasıyla bitmektedir. İnsanlar değil mezarlar büyümektedir. İçimizdeki çocuk erken susmuştur. Kime seslensek ses veren bir başka bizdir. Korku kapımız, pişmanlık penceremiz olmuştur. Herkes kendi kuyusunda nilüfer. Günlük cezamızdır dünya. Sevmek, can sıkıntısı kefenimizdir.

Birden bir salyangozun sabah yürüyüşü, içimizdeki ölüye uzaklar düşürür. Parmaklarımız ıştır, ağızımız tutuşur, kalbimiz gövdemize yürür. Zaman değil, geçen bizizdir. Salyangoz bile gider. Üstelik ışıklı bir iz bırakarak. Gövdemiz dünyayı ister. Sonsuzluk, hayatımızda çırpınıp durmaktadır. 'Yeni bir şeyler söylemenin' kalbi topuklarımızda atar. Yollar çan kesilmiştir.

Zaman ölümün eviymiş. İnsan kendinden doğurmuş kendini. Öğreniriz...

2006

BONCUK

Bir hallaç tiftik tiftik ediyor gökyüzünü. Dağ değil beyaz bir rüya. Kopmuş gerçekliğinden. Bulutlar sessizlikle örtüyor her yeri. Yaprakları toprağın harfleri, kavaklar boşluğa hayat bağışlıyor. Rüzgâr değil otların soluğu. Yedi renkle ürperiyor zaman. Elma ağaçları arasında kırmızı bir ev. Ovanın dünya saati. Topuklarına kadar bulut içinde, yağmurlu bir yorgunluğu dönüyor pancar işçileri. Kapıda mavi bir boncuk. Çocuk avludan taşmış. Köpeğe kalabalık bir masal anlatıyor evin en konuşkan yalnızlığı. Bir sevinç pıhtısı ağzı. Güneş çıksa, insan dolacak boşluğa.

Sen ey doğa... büyük yazgısı insanın. Senden öğrendik zamanın acısını. Avuçlarında çocuk kalbimiz; sen hayat bağışladın bize, seni öleceğiz hepimiz.

2006

PERVANE

Sana yazıyorum ya, deniz benden önce başlıyor beklemeye. Siyah bir uykudan binlerce rüya kıpkırmızı uyanıyor. Sonra akşamlara dek köpük, sis, uğultu... uzaklıktan büyük resimler çiziyor kuşlara su. Senden yana düşüyor dağın gölgesi. Mum çiçekleri gözlerinden salıyor kokusunu. Yollar iyi haberler gibi uzuyor kısalıyor. Senin yerine cümleler kuruyorum kendime. Sonra aralayıp her bir harfini, yaşlı bir hevesle sevinçler okuyorum. Yalnızlık öyle cesur, öyle korkak ki... Bir hayal karınca kirpiklerinin sabahına yürüyor. Zaman avuçlarının içinde. Açıyorum, insan olmanın sonsuzluğu; kapıyorum, ölüm dünya olup geliyor üstüme. Sana yazıyorum ya, içimde umutsuz bir güzellik. Her şeye yeniden inanıyorum.

Ben bir ay pervanesiyim. Kanatlarım dünya, sözlerim sevgi. Kendime masallar anlatıyorum.

2006

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.



ÇINLAMA

Bin çeşit sarının içinden geçtim. Yollar kirpikti. Evler yapraklı. Kocaman bir ağaçtı gökyüzü. İnsanlar toprağın elleriydi. Bulutların kum saatinde bir büyük zaman. İçimde sözünü bulamamış hayatların gizi. Çaresiz iyiliktim. Ekimdi, kasımdı. Bir kadın bembeyaz susmuştu. Dışarda gecenin siyah lalesi. Camlar acıydı. Ağzımda karıncalanmış bir dünya. İğde kokularından yaz ölüleri. Soğumuş sözdüm. Gözlerim çocukluğun yıldızları. Her arzu bozkırla yaralanıyordu. Yağmurun raylarında bir tren. Bir istasyon unutmaktı öteki gökkuşağı. İnsan geçmişi değil geleceği bağışlamış. Alnımda ışığı kalmamış harfler. Gittim, anıların kederine inanarak.

Şiirmiş, aşkmış, iyilikmiş... bir çınlama boşlukta... kaldım öylece...

2006

EŐIKLER



EŞİKLER

Küçük kâğıtlarını küçült/ Gündelik şiirimizin.

Oktay Rifat

Sarı bir defter aldım. Zaman sarısı.
Yalnızlığı temize çekiyorum.

*

Unutmak başladı.
Durmadan seni düşünüyorum.

*

Gittim, konuştum.
Uzaklık ses ses büyüdü.

*

Ben önüme baktım. O, kalabalığa inandı.
Pervane küle dönüyor.

*

Eskiden sevgi acısıydın.
Ayrılık yeni uzaklara vardı.

*

Sessizliğin kandili çırpınıyor ışıktaki.
Ey vakitsiz kalabalık...
bir ince ses, bir gün size de--

*

Kenar mahalleler denize inmiş.
Acı mavileşiyor.

*

Her sevinci kedere çeviren geçicilik duygusu...
sensin insanın yaşama simyası.

*

Bu nasıl sevgisizlik tanrım,
bütün güzelliklerin günah.

*

Çocuk değil ölümün ilk harfi,
sonsuzluğun imgesi.

*

Sözün yükünden kurtulmuğ.
Sesiyle biliyor her Şeyi!..

*

Acı veriyor avucundaki ter.
Haksızlık değil de yalnızlık büyüyor.

*

Uzak yokmuğ.
Bir gönül yorgunluğunu gidermiğ insan.

*

Sessizlik bile hızlı.
Nerdesiniz ay iŐıęı saatleri...

*

Hurma ağacındaki salkım g neğ...
bir keder daha, ölüm düŐüncesine.

*

Yağmur yağmur yağmur...
dünyaya bakıyorum arkandan.

*

Tanrı değil, müzik.
Her gün yeniden kuruyor boşluğu.

*

Dil ses, dünya ses, zaman ses...
söylemiyor, sonsuzluğu var ediyor.

*

Ne katar ayrılığa soğumuş incelik,
anıları acılaştırmaktan başka.

*

İnsan inanıyor yaptığına.
Yalnızlık diye gittim kaç kez
unutup geçmiş ben'leri...

*

Çamlık. Reçine vurmuş şarap.
Dünya on üç yaşında.
Baba iniyor tahtından.

*

Denize baktık.
Sis içinde üç beş harf.
Sonrası olmayan bir karınca.
İki kuyu bilgisi.
Döndük.

*

Geçmişten başka zaman kalmadı defterimde.

*

Göğsünden yürüyen süt...
kırmızı arzu, mavi zaman, uykusuz rüya...

*

Yıl, dört gün. Evler dünya.
İnşaat işçileri bayrama gidiyor.

*

Ne mi yapıyorum,
sonsuzluğu katıyorum güne.

*

“Denizi kim yaptı baba?”

Adam sessizce eğiliyor içindeki bozkıra:

“Denizi kim yaptı baba?”

*

Zaman çekildi eşyadan.

Saatler siyah.

Yalnızlık göz göz oluyor gövdede.

*

Ağaçlar, tanrım,

onlar da çekildi dünyamızdan.

*

Kumrular Sokak'ta bir sabah olsam,
uykunun narlarıyla geçsen içimden.

*

Yalnızlığımı bir tel saça verdin.

Sonra çırpına çırpına şiir.

Hiç geçmeyeceksin ey köpek zamanlar...

*

Anlamın dilini yitirdim.

Aynı boşluğa açılıyor arzu ile ölüm.

*Gömmeden önce biraz gezdirin beni.**

*

Orada, kedilerin dallarda uyuduğu bahçede,

ışık da sendin gölge de.

Bendim kirpiklerine tutunan uzaklık.

*

Kanatlı gün geçiverdi.

Sessizlik başladı konuşmaya.

*

* Cemal Süreya.

Sen gündüz bilgisi, ışık sever mutluluk...
uykunun lâmbası bilmez gecese fasını.

*

Bir su damlası yüzünü aldım avuçlarıma...
küçük mutsuzluklar özgürlük olup yürüdü dünyaya.

*

Kış bahçesinde yaprak kandilleri...
ayrılık günlerini anımsar mısınız?..

*

Sen, kötü mutluluk...
hep bir yabancı olacak kapıda.

*

Gözleri dünyanın bütün akşamları,
işaret parmakları kesik,
evlere dönüyor yoksulluk...

*

Yalnızlık mı?
Penceremde güneşler, ay salkımları...
içimde fitili yanan zamanlar...

*

*Ortalık öyle sessiz ki, bir karga
Bağırdı, sıkılmış olacak.**
Beni anla, Ömür Hanım...

*

Ses gider ve gelir.
Heves dünyaya değmiştir.
Umut acıdır umutsuzluktan.
İnsan susar.

*

* Melih Cevdet Anday.

Gecikmiş bir sevgiyle döndüm
doğduğum zamanlara.
Bir yere sığmayan söz...
aynı kedere vardı bozkır ve deniz.

*

Yok başka anısı insanın.
Seni sevdim.
Ölümden büyük olsun istedim dünya.

*

Hrant Dink'e

Korkun kadarsın narcissusun cumhuriyeti...
Ağzında güneşle ölüyor çocukların.

*

Nar ağaçları, aralıkta...
unutma defterinin kalemi.
Sevincin bile acı, ey belleğin kış ayları...

*

Gözleri gündüz rüyası.
Perçemi ara sokaklar.
Zamana zaman bağışlıyor,
ağzından yürüyen çıplak ayaklı sözler.

*

Orada, kibrit kutusu evlerde,
bayram değil, yüzü yere düşmüş hevesler...
ağaçlara bulaşıyor yoksulluk.

*

Uyudum uyandım, mektubun gelmedi.
Oturdum gözyaşımı okudum.

*

Adnan Satıcı'ya

Mezarlar... ey buğusuz beden taşları...
kaç hayat alacağınız var sonsuzluktan.

*

Bana sonsuzluğu başıslayan dünya...
güzelliğinden başka kederim kalmadı.

*

Gövdemiz çam ağaçlarının rüzgârı,
yanlışla doğrunun sarkacında baktık denize.
Kalbin sustuklarıydı dil dil ağzımızda açan.

*

*Soğuk umutsuzluğun gölgesinde dolaşan yorgun ruh.**
Büyüdüm, ey başıslanmış özgürlük.
Korku ne kadar hayatsa...

*

Kirpiklerini her kaldırdığında
buğdaylar biraz daha azalıyor.
Beklemiş umut, yoksulsun yine.

*

Ey uzaklığın çok dilli kaygısı...
her yerden geliyor sesin.

*

Zamana hayat verdin.
İçimde yürüyor Kaleiçi sokakları.
İnsanlar dünya sevinci mavilikte.

*

Dil kalbe değdi
yitirdi hükmünü kalabalık.
Bir çocuğu yalnız bıraktım sonunda.

* Okakuro Kakuzo.

*

Güneş tarlaları, yorgun avlu, yaşlı odalar...
oğlan akrep kız yelkovan,
bir saklı zaman anne çocuklarda.

*

Kaç isim verdim sana
ölümden harfler biçerek
geçmedi yoksulluğun...

*

Annem aradı
çocuklarını sevmeyi unutma, diyor.

*

Beni doğuran bütün zamanları yaşadım.
Dille beden arasında bir günahı dünya.
Bir sen kaldın ölüm.

*

Ey çaresizliğin kalbi, acısını seven heves...
ölümden koparılmış bir gün, her yenilgin.

*

Tarlakuşları, sevgilim,
yağmurdan uzağa uçuyor...
Dünya bir daha yalnız.

*

Babam akşam, annem sabah...
içim dışım uzaklar.
Büyür hâlâ, kalbimdeki çocuk...

*

Hangi ölüm bu kadar uzun sürer
ey evlerin kanatsız saatleri...

*

Sen, kötü bahanem
kendine ayetler indiren
yalnızlığım ben...

*

Bütün iyi aşklar

*Yolda kalsa da hatırlanır.**

Buydu, denize bakarak söylemeye çalıştığım...

*

Sardunyalara güneşle söyleşiyor.
Bahçeye gönül indirmeyen kavak
birazdan akşam olacak.

*

Ey bekleyişin yedi renkli çaresizliği...
hangi kavuşma çıkarır alınıdaki lekeyi...

*

Bu mahallede, dedi
yoksulluğun sonsuz saraylarında
sabah değil de akşam
kanımızda batan zaman...

*

Kadıköy iskelesinde
soğumuş sözlerdi ağzın.
Söner hâlâ canımda
hayal kandilleri denizin.

*

* Süreyya Berfe.

Ahmet Dündar'a

Kendi çınar ağacı

*Benden gölgelik ister.**

Yalnızlıktan başka bağışlayanım kalmadı.

*

Anısız gün,

neden geçince güzelsin...

*

Sözlerim ki, neysem odur.

Bir eksik dünya ağızımda.

Başka hayatlarla tamamlar kendini.

*

Huzursuz bir boşluk çınlayıp duruyor.

Canımın yongası harfler...

hangi kaderlere gönderdim sizi?

*

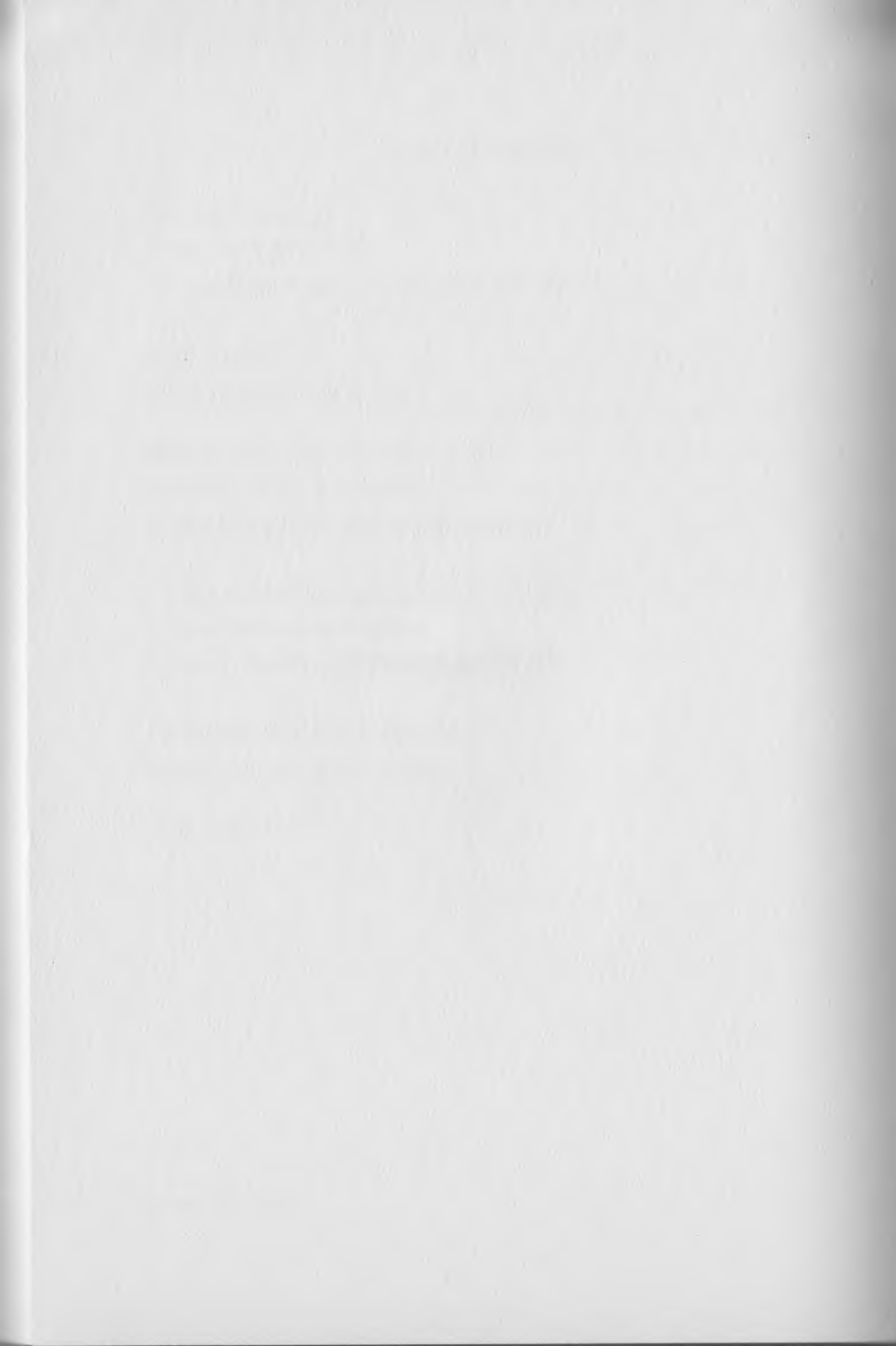
Harflerin zamanına inandım.

Buydu, büyük yalnızlığım...

2006 / 2007

* Yozgat Türküsü.

İKİ ZAMAN



TÖREN VE BEŞİK

Hasan Ali Toptaş'a

Ankara...

Kravatlı bozkırım.

1970'lerin Yozgat'ından ağzımda bin delice kuşuyla
uçtuğum devrimin başkenti.

Atkestanelerinin cumhuriyeti.

Yüz bin kişiyle yürüdüğüm solum.

Işıklı vitrinlerin acı okulu.

Ihlamur ağaçları altında ilk kez okuduğum kirpikler.

İki çocukla büyüdüğüm tenha.

Harf harf açtığım korku; yarama bastığım gelecek;
şiirle bağışladığım geçmiş.

Çalıştığım devlet, anladığım devlet, sevmediğim devlet.

Yağmur mu, akşam mı, ölümün sureleri mi;
ey caddelerin dağılma vakti...

Kumrular Sokak'tan Sakarya Caddesi'ne
kirpik kirpik kurduğum gözyaşı beşiği...

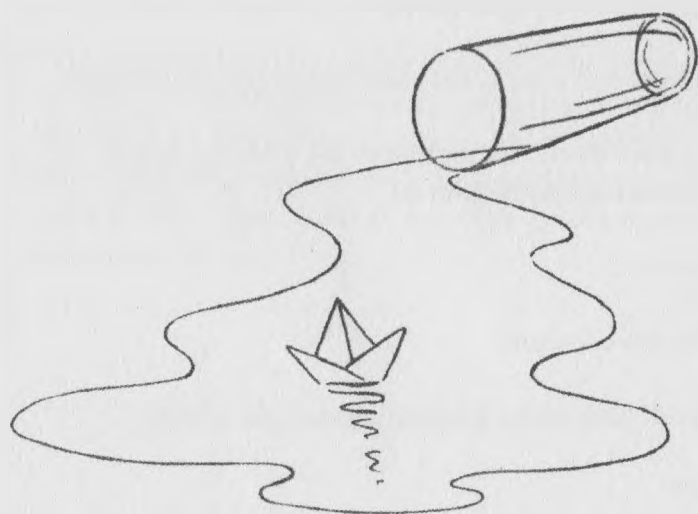
Bir günde kaldırdığım yirmi dört cenaze...

Rakı bardağında eve geldiğim geceler...

Hanımeli Sokak'taki dergi, Özveren Sokak'taki dernek,
Konur Sokak'taki yayınevi... süren göğüm benim,
ince kanatlarım.

Tören. Tören. Tören.

Vazelin kokulu çöl: Kalenin eteğindeki kan pıhtısı...



Ey sonsuz basın açıklamaları,
polis korumasındaki haklar!..

Yazdıklarını birbirine mahcubiyet duygusuyla gösteren
büyük acemiler; çocuk ustaları...

Sahip ve köle: Ey devlete gelen kasabalar, köyler...

Ağzından su içtiğim çocuk.

Yıldızların yerine sokak lambalarını asan modernite.

Yalanım, duam, soyunduğum taş, giyindiğim gök;
unuta unuta bulduğum dil.

Ankara...

Kravatlı bohemim.

Çocuk gelip çocuk gittiğim sonsuz ana rahmim...

2005

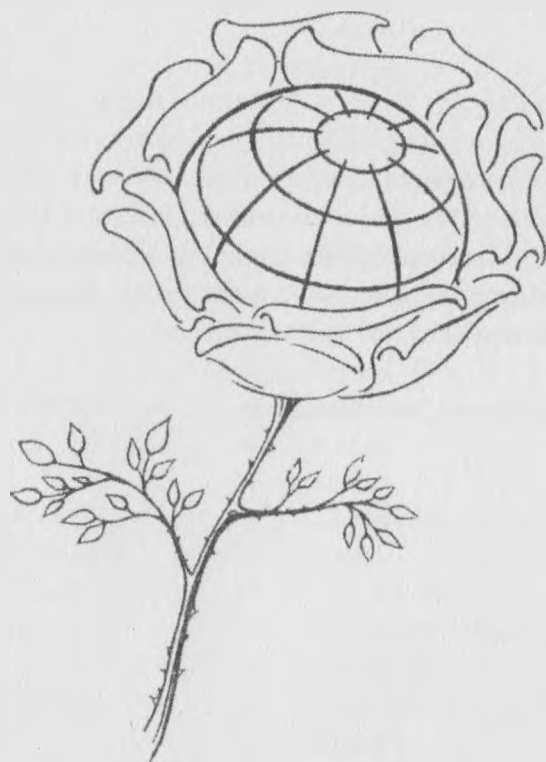
HAYAL BURCU

Kente girmeden çok önce, birbiri içinden doğmuş, bir kolu doğan güneşe, bir kolu batan güneşe değen görkemli bir dağ sırası karşılamışsa sizi, Antalya'dasınız. Özel birisi olmanız gerekmiyor bu büyük tören için. Dağdır. Özgürdür. Büyüktür. Güneş gibi, yağmur gibi, aynı eşitlikle davranır eşiğine gelen herkese.

Yasemin kokularıyla genişlemiş sokaklarda bir iyilik duygusuyla gülümsüyorsanız geçmişinize; sokaklar bahçeler boyu sapsarı ışılan turunçlar, o kimliksiz beton yığınlarını bile Akdeniz'e özgü kılıyorsa, Antalya'dasınız. İyimser olmak için eşya gerekmez size. Gözleriniz var ya...

Güneş günde on iki saat, dağları laciverdin yüz çeşidine boyuyorsa; sisten, ışıktan, rüzgârdan ve ardıçtan yontulmuş ikinci bir dağ sırası günde on iki kez sizi kirpiklerinizden tutup doruklarına çıkarıyorsa, Antalya'dasınız. Tevazunun açık okulu dört yanınız. Otları sevme büyüyle güzelsiniz; şu hep birlikte unuttuğumuz otları. Çocuklar kadar yenisiniz. Dokunduğunuz, sonsuzluk.

Yağmur gökyüzünün adı olmuşsa; duvarlar bulut, balkonlar göl, sokaklar ırmaksa; sicim gibi, kırbaç gibi, intizar gibi on dört gün yağmasına karşın, mine çiçekleri sarı kırmızı yeşil gülüyorsa, Antalya'dasınız. Şaşırmayı öğrenmediyseniz üzülmeysin. Güneş yataklarınızdan doğacak birazdan, taşlar şarkı söylemeye başlayacak.



Acemboruları, sarısabırlar, mercan çiçekleri, mersinler, onbiraylar, manolyalar, zakkumlar, suçiçekleri, taflanlar, Japon gülleri... her biri denizin öteki adı. Tanrının cümlenize kattığı birer yaşama harfi, dünya nişanı. Sevmek için binlerce sebebiniz var. Ölüm iki kez ölüm artık...

Antalya'dasınız. Yalnızlık korkunuz değil. Gelen her konuktan payınıza yeni bir dünya düşecek. İki zamana birden doğacaksınız Kale Kapısı'nda. Yakınlık ve uzaklık üzerine bütün bildiklerinizi unutacaksınız. Denizle kadınları karıştıracaksınız. İçinizdeki kötülük çok zavallı kalacak. Bir genişlik ve mahcubiyet duygusuyla bakacaksınız her şeye. Antalya'dasınız...

Büyüyeceksiniz. Sevineceksiniz...

2005

İÇİNDEKİLER

ÜÇ NOKTA BEŞ HARF			
Suyum, Unum, Buğdayım	9	Kum ile Su	54
Ağır Akşam	10	Silgi	56
Ürperme	12	Kuyu İpi	57
Son Kale	13	Su Bahçivanı	59
Ünlem	14	Denklem	61
Kötü Çocuk İyi Yalnızlık	16	YALNIZLIK HECELERİ	
Ay Gölü	18	Yalnızlık Heceleri	67
İtiraz	20		
Odalarda Azıcık	22	GÖLGE MASALI	
Avlu Genişliği	23	Bulanık Ezber	97
Aşk Bile	25	Işık Masalı	98
Ders	26	Ölüm İyiliği	99
Serap'ın Sesinde Ne Var	27	İkinci Rüya	100
Cümle	30	Su Masalı	100
Saygı	31	Atlas	101
Üç Nokta	32	Çözumsuzlük	102
Çerçevesiz Fotoğraf	33	Işıma	103
İki Ağızlı Bıçak	35	Üvey Aydınlık	104
Suç	36	Zamandan Süzölmüş	
Mühür	38	Bir Zaman	105
Bahçe Ve Kaknus	40	Her Şeyin Annesi	107
Nokta	41	Altın İğne	107
Yeni İnsanın Eski Halleri	42	Gölge Bilgisi	108
SARKACIN KALBI'ndan		Dağ Masalı	109
Kendine Konuşmak	47	Büyü	110
Cam ile Taş	50	Taflan Ve Ayrılık	111
Onur Bağı	53	Boşluğun Canı	112
		Ayin	115

Hazine	116	Ağustos	153
Orta Sınıf Kalbi	116	Hazırlık	154
Okunaksız Gölge	117	Dönüş	156
Yalnızlığın Ruh Atlası	118	Ses	157
Açıklık	120	Büyüme	158
Soğumuş Gül	121	İnanmak	160
Özür	122	Yazgı	161
Annemden Sana Kadar	123	Sevinç	162
Eşiklerde Açan	124	Korku	164
Dünyanın Bütün Hayalleri	125	Ayrılık	165
Kutsal Kalabalık	126	Deniz	166
Uğultu	127	Pişmanlık	168
Hece	128	Varoluş	169
Ölümün Yaşı	128	İyimserlik	170
Korku	129	Lâmba	172
Alınlık	130	Kamaşma	173
Mumdan Zamanlar	131	Atlas	174
İtiraf	132	Puhu	176
Çizgiler	133	Bunaltı	177
Sanrı	134	Harita	178
Suya Su Demek	135	Çan	180
Gecikme	136	Boncuk	181
Dipnot	137	Pervane	182
		Çınlama	184
		Eşikler	187
UNUTMA DEFTERİ			
Sabah	145	Tören ve Beşik	199
Karınca	146	Hayal Burcu	203
Heykel	148		
Örtü	149		
Gülümseme	150		
Kalem	152		

